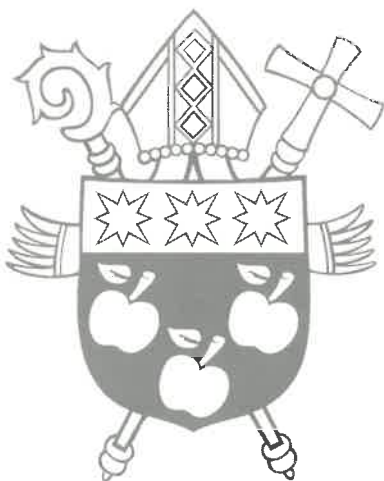

DIECÉZNÍ ČASOPIS

PRO KŘEŠŤANSKÉ SPOLEČENSTVÍ

setkání

7 červenec
2009
ročník XIX.

Jan Maria Vianney, patron kněží

O lehkovážném posuzování bližních
Lidé obyčejně chyby zobecňují. Když vidí jednoho špatného člověka, hned odsuzují celý jeho rod. Najde se ve farnosti jeden zvrácený člověk a už se říká, že celá ves nestojí za nic. Stane se někdy, že někdo odepře almužnu žebrákovi. Můžeme říci, že je to lakomec, že má srdce z kamene a nemá nižádnou hodnotu? Víme, že koná krásné skutky milosrdenství, které Bůh zjeví až při posledním

soudu? Drazí, nerozvážené soudy jsou v rozporu s láskou k bližnímu.

O lásce k bližnímu

Na čem je založena láska k bližnímu? Za prvé: Přát bližnímu dobro. Za druhé: Pracovat pro jeho dobro při každé nabízející se příležitosti. Za třetí: Snášet a omlouvat chyby bližního. Na tom spočívá opravdová láska, bez které je nemožné najít milost u Boha a spásu své duše.

KNĚŽSKÉ SVĚCENÍ 2009

V sobotu 13. června 2009 vysvětil českobudějovický biskup mons. Jiří Paďour čtyři nové kněze (zleva): **Stanislava Brožku, Petra Hovorku, Josefa Prokeše a Jana Hambergera.**

V jejich kněžské službě jim přejeme Boží požehnání.

Redakce Setkání

Jan Zahradníček: Ke dni svěcení

Vkládání rukou,
proude nepřetržitý milosti čiré
od prvopočátku slunečného
až do našich let,
až k tomuto muži a knězi -

Vkládání rukou na čela nová a nová
pro rozryvnou potřebu obnovy
světa unaveného světem,
v praskotu pšeničné záře
z ohnisek svatostánek
ustavičné spájení společenství
rozbíjeného nárazy zvenčí,
aby všude,
za dveřmi domácností i venku
na stožárech větrů
přes klikyháky rouhání a vzpoury

tahy úmluvy prvotné
v nepomíjejících barvách Krista Kapitána
číst bylo možno -

Zde i tam
ve vůni hyacintů
poprchává předtucha jara.
Tak mnohou ránu je převázat třeba,
řící slovo, vody podat i otevřít okno.
Klesají ruce lidem i andělům.
Však milost čirá - silnější sudby Adamovy
žhne proudem nepřetržitým
od prvopočátku slunečného
až do našich let,
až k tomuto muži a knězi -

Jej, Bože, chraň!

OBSAH

Sv. Cyprián: „O MODLITBĚ PÁNĚ“ (pokračování)

Sv. Cyprián: O modlitbě Páně (2)	3
Z BISKUPSKÝCH DIÁŘŮ	3
DĚTSKÉ VIKARIÁTNÍ POUTĚ III.	
Červená-Orlík	4
Naše diecéze před 60 lety	5
O Janu Žižkovci a husitství netradičně	8
Vyšebrodští cisterciáci	9
Římovská letní	11
Rok kněží: 19. 6. 2009-19. 6. 2010	12
Návštěva Benedikta XVI. v České republice.....	13
Vzpomínka na P. Michala Tkáče	14
DIECÉZNÍ KATECHETICKÉ STŘEDISKO	
Zbožnost, pobožnost, liturgie	15
Sny a skutečnost	16
Charita pomáhá obětem povodní	16
DIECÉZNÍ CENTRUM PRO RODINU	
Nové obzory	17
POŠTOVNÍ SCHRÁNKA	
Pěší pouť z Pelhřimova na Klokoty	18
Duchovní obnova „Seminář života v Duchu sv.“ v Sušici	19
Slavnost Těla a Krve Páně na Lomci	19
Postřehy	19
K ČETBĚ A STUDIU DOPORUČUJEME	
.....	21
PERSONALIA	
.....	21
Radio Proglas	22
OTCOVÉ KONCILU	
Giuseppe Siri	23

Chléb náš vezdejší dej nám dnes. Tomu se může rozumět ve smyslu duchovním i běžném, protože obojí přispívá ke spáse. Neboť chlebem života je Kristus, a tento chléb je nikoli všech, ale je náš. A jako říkáme: Otče náš, protože je Otcem těch, kteří chápou a věří, tak Krista nazýváme svým chlebem, poněvadž Kristus je chlebem těch, kteří jí jeho tělo. Kristus praví, že kdo bude jíst jeho chléb, bude žít na věky. Z toho je zřejmé, že budou žít ti, kteří jí jeho tělo a přijímají Eucharistii podle práva společenství, a naopak by se měli obávat, aby nezůstali daleko od spásy ti, kteří byli vyobcováni a nemají tak přístup ke Kristovu tělu. On sám přece praví: „Nebudete-li jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život (J 6, 54).“ Může to však být chápáno i tak, abychom, když jsme se odřekli světa a vírou v duchovní milost odvrhli jeho bohatství a lesk, žádali pouze pokrm a životní potřeby, protože Pán učí: „Kdo se nerozloučí se vším, co má, nemůže být mým učedníkem (Lk 14, 33).“ Kdo tedy začal být Kristovým učedníkem a podle výroku svého učitele se zřekl všeho, má prosit jen o denní pokrm a neprotahovat prosebná přání do daleké budoucnosti, protože opět praví Pán: „Nedělejte si starost o zítřek, zítřek bude mít své starosti. Každý den má dost vlastního trápení (Mt 6, 34).“ „Nic jsme si totiž na svět nepřinesli, a také si nic nemůžeme odnést. Máme-li jídlo a oděv, spokojme se s tím. Kdo chce být bohatý, upadá do osidel pokušení a do mnoha nerozumných a škodlivých tužeb, které strhují lidi do zkázy a záhuby. Kořenem totiž všeho zla je láska k penězům. Z touhy po nich někteří lidé zbloudili z cesty víry a způsobili si mnoho trápení (1 Tm 6, 7-10).“

Potom odprošujeme i za své hříchy a říkáme: *A odpust' nám naše viny, jakož i my odpouštíme našim viníkům.* Po prosbě o chléb prosí se též o odpuštění vin, aby ten, kdo je Bohem živen, také v Bohu žil, a aby se nestaral pouze o přítomný a časný život, ale i o věčný, jehož může dosáhnout, jsou-li mu prominuty hříchy. Ten, který nás naučil prosit za odpuštění vin a hříchů, slíbil, že bude následovat otcovské milosrdenství a odpuštění. Vězme, že nemůže být dosaženo odpuštění hříchů, neodpustíme-li také my sami stejně svým viníkům. Praví totiž: „Jakou měrou měříte, takovou Bůh naměří vám (Mt 7, 2).“ Tak Bůh nepřijímá obět zneřvářeného a poroučí, aby se vrátil od oltáře a nejprve se smířil s bratrem (srv. Mt 5, 24), aby mohl být pokornými prosbami usmířen i Bůh.

Pán také poukazuje na to, abychom v modlitbě říkali: *A neuveď nás v pokušení.* V této části se ukazuje, že nepřítel proti nám nic nezmuže, nedovolí-li to napřed Bůh. Dáblu je nad námi dána moc pro naše hříchy. Když Šalomoun hřešil a vzdaloval se od přikázání a cest Hospodinových, bylo napsáno: „Hospodin vzbudil Šalomounovi protivníka (1 Král 11, 14).“ Bůh pak dáblu dává nad námi moc dvojnásobně: buď za trest, když hřešíme, nebo ke slávě, když jsme zkoušeni. To se stalo Jobovi, jak víme ze zjevení a slov Božích: „Nuže, měj si moc nade vším, co mu patří, pouze na něho ruku nevztahuj (Jb 1, 12).“ A Pán ve svém evangeliu říká v době utrpení: „Neměl bys nade mnou žádnou moc, kdyby ti nebyla dána shůry (J 19,11).“

Po tomto všem přichází při dovršení modlitby závěr, stručně a krátce obsahující všechny naše žádosti a prosby. Na konci totiž přidáváme: *Ale zbav nás od zlého,* čímž zahrnujeme všechny nepříznivé vlivy, které proti nám na tomto světě strojí nepřítel. Když pak říkáme: *Zbav nás od zlého,* nezbyvá již nic, co bychom měli ještě navíc žádat, protože jsme již jednou prosili za Boží ochranu proti zlému. Když jsme jí dosáhli, stojíme klidně a bezpečně proti všemu, co chystají ďábel a svět. Jaký může mít totiž strach před světem ten, který má na světě za ochránce Boha?

Tereza Poštová

Příští číslo vyjde 21.září 2009.

Měsíčník AKTUALITY - SETKÁNÍ

Vydává z pověření českobudějovického biskupství
Sdružení sv. Jana Neumanna v Č. Budějovicích.

Redakce, administrace a příjem inzercí:

Kanovnická 10, 370 01 České Budějovice,
tel./fax: 386 359 481, e-mail: duha@vol.cz

Řídí redakční rada - zodpovídá P. Adolf Pintří

Výkonná redaktorka: Mgr. Petra Lísková

DTP: Mgr. Helena Machulová

Tisk: Protisk, České Budějovice

Evidenční číslo MK ČR E 6603

Cena 13 Kč a poštovné.

ISSN 1212-8074

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení
rukopisů a nezodpovídá za obsah inzercí.

Z B I S K U P S K Ý C H D I Á Ř Ů

16. 7.	(čt)	Křemešník – Mše sv. (12 hod.) – biskup Pavel
19.-26. 7.	(ne)	Vranov – Exercicie pro řeholnice – biskup Pavel
26. 7.	(ne)	Bořetice – Pouť k sv. Anně (10 hod.) – biskup Pavel
15. 8.	(so)	Vyšší Brod – Slavnost Nanebevzetí Panny Marie, mše sv. (10 hod.) – biskup Jiří
16. 8.	(ne)	Frymburk – Mše sv. – biskup Jiří
19.-23. 8.	(st-ne)	Hostýn – Exercicie pro laiky – biskup Pavel
23. 8.	(ne)	Bělá u Malont – Mše sv. (14 hod.) – biskup Jiří
29. 8.	(so)	Horní Stropnice – Mše sv., žehnání zrestaurovaných oltářů, 750. výročí obce (10 hod.) – biskup Jiří
6. 9.	(ne)	Předbořice – Birmování – biskup Jiří
8. 9.	(út)	České Budějovice , Biskupství – Postgraduál – biskup Jiří
11. 9.	(pá)	Olomouc , Teologický konvikt – Veni Sancte (10.30 hod.) – biskup Jiří
13. 9.	(ne)	Lomec – Pouť k Panně Marii (10 hod.) – biskup Jiří
		Humperk, Krasonice – biskup Pavel
15. 9.	(út)	České Budějovice , Biskupství – Setkání vikářů (9.30 hod.), kněžská rada (13 hod.) – biskup Jiří

Údaje jsou podle stavu v době uzávěrky, případné změny nejsou vyloučeny.

-pa-

Dětské vikariátní poutě III.

6. června, Červená-Orlík: Setkání s Ježíšem u jezera

Je sobota 6. června dopoledne a do obce Vůs, která leží nedaleko vodní nádrže Orlík, se sjíždějí autobusy z nepomuckého a sušického vikariátu. Dnes zde totiž začíná letošní dětská vikariátní pout, jejímž tématem je *Setkání s Ježíšem u jezera*.

Víme, kolik důležitých událostí z Ježíšova života a evangelia se událo právě u jezera: Povolání učedníků, zázračný rybolov, nasycení zástupů, utišení bouře. Ježíš zde mluvil k zástupům v podobenstvích, učinil mnohá znamení, jeho učedníci v něj právě zde uvěřili a vyznali svoji víru. U jezera se také Ježíš setkal se svými učedníky po svém zmrtvýchvstání. Když po nočním lovu vystoupili z lodi na břeh, spatřili ohniště a na něm rybu a chléb. A Ježíš je pozval na snídani, kterou pro ně připravil. S rozechvěním jsme očekávali a prosili i za naše setkání s Ježíšem u jezera. Vždyť i my jsme jeho učedníky. Již dávno před dnešním dnem jsme se za to každý i společně v rodinách, na setkání katechetů i v hodinách náboženství modlili. Prosili jsme: „*Pane Ježíši, my dopředu přesně nevíme, co vše zažijeme na této pouti ani jaké bude počasí, ale prosíme, ať jsi tam s námi, ať se s Tebou můžeme setkat u jezera jako tenkrát Šimon Petr a jeho bratr Ondřej, Jakub a Jan i další tvoji učedníci. Ať Tě nepřehlédneme, ať slyšíme Tvoje slova a jdeme za Tebou.*“

Malou silničkou jsme po dvou kilometrech došli až k bývalé obci Červená, kde se dnes rozprostírá hladina přehradní nádrže Orlík. Z této obce se zachoval pouze vzácný románský kostel sv. Bartoloměje, jehož zajímavostí je, že byl v roce 1960 před zatopením údolí přenesen o několik desítek metrů výše.

Krátce po desáté jsme si posedali na stráň na břehu jezera a začala mše svatá. Oltář stál na pontonu na vodě. Mši svatou sloužil vikář nepomuckého vikariátu P. Vítězslav Holý spolu s P. Ivo Prokopem ze Starého Rožmitálu. Sušický vikariát zastupoval jáhen Jiří Voráček. Liturgický zpěv vedla hudební skupina Memento ze Sušice. V obětním průvodu se kromě chleba a vína ke slavení eucharistie nesly i chleby a ryby podle evangelia. Ty se pak také po skončení mše svaté rozdaly mezi zástupy poutníků na břehu jezera. Na každého se dostalo, ale nic nezůstalo.

A to už k přístavnímu molu připluly postupně dvě lodě Orlík a Zvíkov, na kterých jsme vyrazili na 1,5 hodinovou plav-

bu po Orlické přehradě. Plavba byla úžasná a všem se líbila: Minuli jsme Zvíkovský most, ze kterého právě skákali bungee jumping, propluli s krásnou vyhlídkou kolem hradu Zvíkov a s úžasem hleděli na Žďakovský most s mohutným rozpětím mostního oblouku. Hudebníci rozdělení na dvě skupiny hráli a zpívali na obou lodích písničky nejen o vodě. Na lodi Zvíkov se dokonce na chvíli objevil i jeden pirát, ale dobře to dopadlo. V cíli naší plavby nás přivítal hrdý zámek Orlík.

Po skupinách jsme šli na prohlídku zámku. Obdivovali jsme nejen krásu jeho vnitřních prostor, ale i kouzelné pohledy z jeho oken na vodní hladinu Orlíku zarámovanou

mohutnými skalami. Mnozí z nás se pak obcerstvlí zmrzlinou nebo nakoupili suvenýry. Všichni jsme obdivovali i krásný zámecký park, ve kterém se procházeli nádherní pávi.

Okolo půl čtvrté odpoledne se poutníci, kterých bylo na 240 dětí a rodičů, sešli uprostřed zámeckého parku, aby písní vzdali Bohu díky a chválu za dnešní krásnou pout. Na závěr pak každý z poutníků obdržel dárek a Boží požehnání na další cestu. A poslání: „*Jděte, jedte a plujte ve jménu Páně.*“ Odpovědí bylo mohutné: „*Bohu díky*“ a sborové trojí zvolání: „*AHOJ!*“, tedy „*Ať Hoří Oheň Ježíšův!*“

Vojtěch Šmídl - katecheta

Naše diecéze před 60 lety

I když církev v Československu byla po nástupu komunistů k plné moci ve státě v únoru 1948 omezována ve svém působení, zbývaly jí ještě počátkem roku 1949 některé možnosti, které se snažila maximálně využívat. Zračí se to i na stránkách biskupského diecézního věstníku (*Acta curiae episcopalis Bohemobudvicensis*) s přílohou „*Směrnice pro duchovní správu*“, který vycházel do dubna 1949. Najdeme tu dost výzev k péči o děti a mládež - např. k prohloubení náboženské výchovy i mimo školu pořádáním dětských besídek, organizováním tzv. eucharistických kroužků a svatovojtěšských družin. Podporují se tu aktivity ještě fungujícího ministrantského hnutí *Legio angelica*, které mohlo v květnu 1949 uspořádat legionistický sjezd a ministrantskou pout' v Nepomuku.

Fungují ještě exercicie a proto se vyzývá k jejich využívání a dokonce se radí: „*Je-li z farnosti více účastníků, posílá je kněz v kostele na exercicie a žehná jim. Z exercicií je opět očekává ve stanovenou dobu a představí je svátostnému Spasiteli. Společná konference ve farní budově přinese mnoho praktického.*“

Pro mladé lidi, kteří se nemohli na exercicie uvolnit (nezapomeňme, že sobota byla tehdy normálním pracovním a vyučovacím dnem), se navrhuje uspořádání duchovních obnov v sobotu večer a v neděli.

Proti útokům na tehdejšího papeže Pia XII. ze strany režimu a jím ovládaných sdělovacích prostředků se nepřímo čelí zdůrazněním oslav 10. výročí jeho zvolení papežem a 50. výročí jeho kněžského svěcení slavnostními bohoslužbami a pobožnostmi s kázáním, a navíc i nařízením půlhodinového vyzvánění zvonů v předvečer obou výročí (1. března a 1. dubna).

V březnu se může ještě biskup Josef

Papež Pius XII.

Hlouch obrátit k věřícím obsáhlým postním pastýřským listem věnovaným svátosti pokání. Na stránkách *Acta curiae* však už probleskují odezvy zásahu režimu do života církve. Na jedné straně tu nechybí výzvy, aby při nedostatku nových publikací se využívalo starších z farních knihoven i osobních knihoven kněží, ale musela tu být uveřejněna i výstraha ministerstva školství, že „*v poslední době docházejí státním úřadům četné stížnosti z řad uvědomělého občanstva, že farními knihovnami jsou půjčovány knihy, brožury a tiskoviny, které jsou často v přímém rozporu s lidově demokratickým zřízením*“ a jsou

Biskup Josef Hlouch

pokračující výzvou farním úřadům, „*aby podrobily farní knihovny bezodkladné revizi, k jejímuž provedení by si mohly vyžádati pomoc knihovnických inspektorů.*“

Sice se tu - mezi jiným - nabízí i možnost získání motorových vozidel (ovšem tehdy jen motorek), ale na druhé straně se upozorňuje, kde si stěžovat na zrušení přidělu pohonných hmot.

Pro totalitní režimy charakteristické jen ústní příkazy a zákazy se už začínají také projevovat. Na stranách *Směrnic pro duchovní správu* se to zračí ve stručném upozornění: „*Veřejné úřady dávají své příkazy písemně. Aby se předešlo nedorozumění nebo zneužití, žádejte vždy příkazy písemně.*“

Biskup Hlouch se mohl ještě spolu s ostatními biskupy scházet na poradách, kde se projednávalo řešení vztahu státu a církve. Stát však požadoval vlastně podřízení církve režimu - prohlášení loajality církve vůči novému režimu, zrušení církevních trestů kněžím, kteří se přes biskupské

zákazy angažují v prokomunistické politice, naopak potrestání církevními tresty ty kněze, které odsoudil stát, a později ještě distancování se od exkomunikačního dekretu pro členy komunistických stran, vydaného Vatikánem v červnu r. 1949. Biskupové naproti tomu vznášeli deset požadavků na odstranění diskriminací církve a věřících po únoru 1948.

Jednání mezi biskupským sborem a komunistickou vládou ukázala, že komunistický režim neprosadí své záměry podřídit si církev za pomoci biskupů nebo aspoň některých z nich. Rozhodla se proto mocensko-administrativními prostředky minimalizovat působnost biskupů a současně vytvořit v církvi prorežimní hnutí.

V květnu byl zastaven - údajně pro nedostatek papíru - tisk biskupských věstníků (*Acta episcopalis*) a současně ministerstvo školství (podle tehdejší, ještě z rakouských dob přežívající legislativy kompetentní pro kontakty státu s církvemi) začalo vydávat „*Věstník katolického duchovenstva*“, který byl prohlášen za jediné oprávněné pro vyhlášení úředních rozhodnutí (ale navíc přinášel i zprávy a články v prorežimním duchu). Zastavení jeho vydávání byl jeden z požadavků biskupů.

V červnu pak byli - s odvoláním na dosud platný zákon z r. 1874 - dosazeni do biskupských konzistoří státní zmocněnci; fakticky to byla „*vnucená správa*“, jak to nazval v jednom svém projevu tehdejší komunistický ministr vnitra Václav Nosek. Biskup Hlouch mohl tehdy ještě vydat cyklostylovaný oběžník, v němž tento zásah charakterizuje takto: „*V našem případě nešlo pouze o dosazení zmocněnce do konzistoře, nýbrž prostě o celé zabrání konzistoře za policejní asistence, kdy „zmocněnec“ žádal úplné předání konzistoře: pokladny, listin, zařízení. Protesty při tomto činu i protest podaný ministerstvu zůstal nevyřízený. Současně dáváme žalobu k Nejvyššímu správnímu soudu, poněvadž zmíněné opatření je protizákonné, porušuje svobodu svědomí, ústavou zaručenou...*“

Dalším opatřením omezujícím působení církve bylo tehdy i rozhodnutí ministerstva vnitra, že veškeré církevní akce mimo kostely (poutě, procesí, průvody) mohou být uspořádány jen po předchozím souhlasu příslušného národního výboru.

S pomocí hrstky kolaborujících kněží se pokusil režim uvést do života prorežimní hnutí katolíků, kterému bylo dáno matoucí

Pokračování na 6. straně.

Pokračování z 5. strany.

označení *Katolická akce* (ta totiž už fungovala jako organizace laického apoštolátu vedeného hierarchií už od dvacátých let); stejný název pak umožnil komunistické Katolické akci zabrat zařízení té pravé. O jejím chystaném zřízení se dozvěděl i episkopát a mohl varovat před vstupem do ní; existence fungující internuciatury mu umožnila také jejím prostřednictvím informovat Vatikán, který neobvykle rychle reagoval vyhlášením exkomunikace představitelů této prorežimní organizace. Komunisté se pak vzdali pokusu postavit do jejího čela někoho ze sobě oddaných kněží – a hledali nějakého v kulturní či vědecké oblasti známého katolíka, který by

byl ochoten se k tomu propůjčit. Všechny známější osobnosti přicházející v úvahu to odmítly a nakonec to přijal méně známý režisér Národního divadla *Ferdinand Pujman* (manžel známější levicově orientované spisovatelky Marie Pujmanové). Na veřejnosti se - za okázalé pozornosti komunistických médií - tato *Katolická akce* etablovala shromážděním 250 vybraných osob (z toho 68 kněží) v Obecním domě v Praze 10. června. Její provolání sice v úvodu hlásalo věrnost církvi a její nauce, ale dále vychvalovalo komunistický režim a vyzývalo k jeho podpoře. Za pomoci komunistického aparátu byla rozvinuta rozsáhlá akce na její podporu, ale různé rezoluce v tomto duchu podpisovali v podnicích a institucích většinou jen

matrikoví katolíci.

Snahou režimu bylo také získat na její podporu co nejvíce kněží. Rudé právo uveřejňovalo tehdy jejich dlouhé seznamy, ale brzy se ukázalo, že řada z nich nebyla informována o podstatě programu KA (a své podpisy pak odvolávali), u řady dalších byla jejich jména dokonce uvedena bez jejich vědomí (a při opisování jmen ze starších seznamů se tam dostala i jména kněží již zesnulých).

V následujících týdnech se pak měly v krajích a okresech ustavovat – opět v režii režimu a s propagační podporou médií – krajské a okresní výbory této Katolické akce. V Českých Budějovicích se krajský výbor Katolické akce ustavil 1. července na schůzi v Besedě; hlavním řečníkem tu byl *P. Bohuslav Černocký*, které své sympatie ke komunismu dal najevo už roku 1946, kdy přijal kandidaturu za KSČ při parlamentních volbách (pro vzdálenější místo na kandidátní listině se však poslancem nestal).

Později v červenci se v Českých Budějovicích ustavil i okresní výbor Katolické akce, do jehož čela se dostal *Alois Jiran* (autor řady článků v prorežimním duchu v *Jihočeské pravdě*). Tyto krajské noviny KSČ přinesly tehdy seriál článků pojednávajících o Katolické akci: nepodepsaný autor opakoval a rozvíjel klišé komunistické propagandy a uchýlil se i k výhrůzkám. Vyjmenoval už r. 1948 v kraji zatčené a odsouzené kněze (např. administrátora českobudějovického děkanství *P. Františka Mertha*, libějovické redemptoristy *P. Františka Nováka* a *P. Františka Nezvala*) a vyhrožoval i dopředu: „...například farář *Gertlík* ze Zbytin, farář *Vadlejch* z Bukovníka a někteří jiní vystupují proti státu a stávají se nepřáteli lidové demokracie v naší vlasti. Budou souzeni...“

Byl však nějak špatně informován - před soud se už r. 1949 dostala řada kněží (jak uvedeme níže), ale ve Zbytinách tehdy žádný farář nebyl a vůbec žádný kněz jménem *Gertlík* v českobudějovické diecézi nepůsobil; farář *P. Karel Vadlejch* však souzen nebyl a působil v Bukovníku nadále až do r. 1952.

Jihočeská pravda ještě referovala - už stručněji - o ustanovení okresních výborů Katolické akce v Táboře (kde se do čela dostal *Josef Smrž* z Malšic), ve Vimperku a v Kaplici.

Biskupové se ještě mohli sejít a reagovat na pokračující komunistický útlak a odsoudit prorežimní Katolickou akci. Obrátili se na věřící s pastýřským listem, kterému dali název „*Hlas československých biskupů a ordinářů věřícím v hodině velké zkouš-*

CO JE KATOLICKÁ AKCE?

Je to hnutí vlasteneckých katolíků, kteří ve spolupráci s kněžími usilují o rozvoj náboženského života, snaží se, aby křesťanské zásady pronikly do soukromého i veřejného života v našem národě. Předpokladem tohoto náboženského rozvoje je pokojné a klidné soužití církve a státu. Proto je za dnešní situace hlavním cílem KA úsilí o dohodu mezi církví a státem. Každý věřící katolík nemůže si přát nic lepšího, než aby mezi církví a státem zavládla nejkrásnější shoda, protože historie nás učí, že nejslavnější doby našeho národa byly, když stát a církve spolupracovaly.

KA není namířena proti církvi. Naopak, sleduje její nejvyšší blaho. Zdůrazňuje autoritu sv. Otce ve všech věcech víry a mravů a církevní kázně. Stejně tak plně uznává i autoritu biskupů ve věcech týkajících se věčné spásy. Tím jsou vyvráceny všechny pomluvy, které šíří nepřátelé naší republiky a lidé jimi svedení o KA. Nejde o žádné rozkolné hnutí. Nejde o hnutí, které by poškozovalo zájmy církve. Nejbližší budoucnost přesvědčí všechny věřící katolíky, že KA sleduje svou činnost pouze dobro církve a blaho naší vlasti.

Drazí katolíci! Podporujte všemožně činnost Katolické akce. Buďte věrni Bohu, církvi a vlasti. Kéž Bůh na přimluvu svatých věrozvěstů Cyrila a Metoděje, sv. Václava a ostatních našich patronů žehná naší práci k blahu církve a naší vlasti.

ÚSTŘEDNÍ VÝBOR KATOLICKÉ AKCE

ky". Jeho přečtení se komunisté snažili všemožně zabránit – zabavováním i výhrůzkami za jeho přečtení. Přesto však byl asi ve třetině farností přečten a jeho opisy se šířily mezi věřícími.

Režim na to odpověděl zatýkáním kněží, které mělo mít zastrašující účinek. Už předtím byl v květnu zatčen v pohraničí (zprvu na Vimpersku a později na Horšovskotýnsku) působící kněz *P. Wolfgang Jileček* a později odsouzen za poskytování pomoci osobám utíkajícím na svobodu přes hranice. Po propuštění r. 1952 mohl jen krátce (prosinec 1952 – leden 1954) působit v duchovní správě, pak mu byl až do r. 1968 odňat státní souhlas). V Českých Budějovicích byl zatčen penzionovaný vojenský duchovní *P. Gustav Šuman* (vypomáhající v duchovní správě v Nových Hodějovicích), vězněný na sklonku války i nacistickým režimem. Na podzim 1949 byl sice amnestován, ale dalšímu chystanému zatčení r. 1951 unikl útekem do západního Německa.

V září 1949 byli zatčeni další kněží – jednak jako odveta za jejich statečný postoj v konfliktu episkopátu s režimem, jednak jako odstrašující výstraha proti odporu vůči dalším krokům komunistického režimu. O jejich zatčení nebyl ani informován ordinariát a generální vikář se tehdy kvůli tomu obracel na KNV o sdělení jmen kněží vzatých do vazby.

Jako první byl vzat do vazby *P. Jan Pour*, farář v Kostelci u Hluboké nad Vltavou. Díky amnestii z října 1949 se sice z vazby vrátil, ale byl nadále různě šikanován církevními tajemníky.

9. září byl vzat do vazby *P. Rudolf Princ*, farář v Kostelci nad Vltavou a vikář milovického vikariátu. Také on se mohl po amnestii vrátit na své působišť, kde vytrval až do své smrti r. 1961; přestal však být vikářem.

Od 12. 9. do 8. 11. 1949 byl v tzv. „zajišťovací vazbě“ držen jinínský farář *P. Josef Rasocha*, vikář píseckého vikariátu; při novém uspořádání vikariátů se už vikářem nestal.

15. září byl zatčen lišovský děkan *P. Alois Štreleček*. Přes protestní akci farníků nebyl propuštěn, ale r. 1950 odsouzen na 2,5 roku vězení; po odpykání trestu mohl opět působit v duchovní správě, ale daleko od Lišova. V druhé polovině září byl zatčen bechyňský děkan *P. František Kocáb*. Po propuštění musel opustit Bechyni, od 1. 1. 1951 byl administrátorem v Hosíně a později působil i na jiných místech. Roku 1957 byl znovu zatčen.

30. září byl zajištěn na nějaký čas někdejší sekretář biskupa Hloucha *P. Antonín Roh*,

Armádní generál JUDr. Alexej Čepička, první předseda Státního úřadu pro věci církevní

Kard. Josef Beran

působící tehdy jako administrátor v Dolním Bukovsku. Vrátil se pak ještě do duchovní správy a jako administrátor v Kardašově Řečici byl r. 1953 znovu zatčen a odsouzen ke čtyřem letům vězení; po odpykání trestu se už do duchovní správy nevrátil.

Ukázalo se, že prorežimní Katolická akce se přes všechnu podporu režimu nestala ani trochu živým hnutím (kromě hrstky kolaborujících kněží se k ní kněžstvo postavilo odmítavě a praktikující věřící stáli nadále za svými biskupy). Komunisté pak už na její pomoc nespoleháli (její činnost se do roka vytratila do ztracena) a rozhodli se církev ovládnout přímo administrativně-mocenskými a ekonomickými prostředky pomocí tzv. církevních zákonů přijatých Národním shromážděním 14. října 1949.

Těmito zákony byl jednak zřízen *Státní úřad pro věci církevní*, který prakticky ovládal veškerý veřejný život v Československu – bez jeho souhlasu (resp. jemu podléhajících krajských či okresních církevních tajemníků) nesměl nikdy vykonávat duchovenskou činnost (a pokud by tak činil, dopouštěl se trestného činu „maření státního dozoru nad církvemi“). Další zákon pak řešil „*hospodářské zabezpečení církvi*“. Stát jako jakousi kompenzaci za zabraný církevní majetek a povinnosti vyplývající z patronátů měl zabezpečovat jak provoz církví, tak platy duchovních. Jejich vyplácení bylo však vázáno na udělení státního souhlasu a to opět na slib věrnosti státu; tento souhlas však mohl být kdykoliv odvolán bez udání konkrétních důvodů a nebylo proti tomu žádné odvolání.

Biskupové (ale už bez internovaného arcibiskupa Berana) se ještě mohli scházet a vznést svůj protest proti těmto zákonům – chtěli zprvu vyzvat kněze, aby odmítli skládání slibu v té formulaci, jak ji předkládal tento zákon. Když se však ukázalo, že by nebylo dosaženo zdrcující většiny (která by režim mohla donutit k ústupkům), ale asi jen dvoutřetinové, a hrozilo by podobné rozdělení kněžstva jako kdysi v revoluční Francii, rozhodli se nezavazovat kněze ve svědomí, aby odmítli slib a nepřijali plat z rukou státu. Komunistická vláda také vychytrale vyplatila platy za listopad a prosinec už před složením slibu, který měl být skládán až v lednu 1950.

V situaci, kdy nebylo jasné, jaké další kroky v útlaku církve nastanou, rozhodl se biskup Hlouch vysvětit 18. prosince 1949 seminaristy 5. ročníku, kteří měli být svěceni až v červnu 1950. Pokračovali však ještě ve studiu a do duchovní správy nastoupili až v dubnu 1950, ale většina z nich byla už v září 1950 povolána k několikaleté službě v PTP.

Vladimír Feldmann

Město Tábor

zve ve čtvrtek 23. července
v 19 hod. na

VARHANNÍ KONCERT
v kostele Nanebevzetí Panny
Marie v Klokotech

Účinkují
Karolina Bubleová Berková (zpěv)
a *Ladislav Šotek (varhany)*

O JANU ŽIŽKOVÍ A HUSITSTVÍ NETRADIČNĚ

Jistě každý slyšel známou pravdu, že nic se nedá tak snadno deformovat jako historie. K takovým deformátorům se nechci připojit, ale nejen v naší minulosti o takové deformátory nebyla nouze.

Tradiční povědomí o husitství a zejména o Janu Žižkovi bylo pro širokou veřejnost prezentováno v podobném duchu déle než sto let. Proto je všeobecný názor, že skutečnost ani nemůže být jiná. Je tomu ale skutečně tak? Nechci a nemohu vystupovat jako znalec tohoto období, ale uvedu skutečnosti, které jsem jednak nastudoval a dlouhodobě sleduji v pořadí „Toulky českou minulostí“, které každý týden vysílá Český rozhlas. Každý si jistě své závěry udělá sám.

Jak se dostat k pravdivým informacím? Kdo má čas a ví kde, může čerpat z historických dokumentů. Kdo na to nemá, může čerpat z vědeckých prací historiků, kteří tuto práci již vykonali dříve a své poznatky publikovali. Naším tématem se již v 19. století zabývalo více univerzitních profesorů a historiků. Všichni zkoumali téměř stejné dokumenty, staré kolem 450 let. Jejich zjištění jsou podobná, ale hodnocení Jana Žižky jsou až protichůdná. Tito historikové se dělí v podstatě na dvě skupiny. Do první skupiny patřili nadšení sympatizanti, jako např. univ. prof. Tomek a další.

Nejvýznamnějším představitelem skupiny kritického pohledu byl univ. prof. František Palacký, Tomkův učitel, nebo z mladších prof. Pekař. Je známé, že vědci dělají vědu, ale někteří politikové ji někdy jednostranně zneužívají tím, že zamlčí co jim nevyhovuje a propagují, co podporuje jejich záměry. Přesně to platí o Janu Žižkovi.

V druhé polovině 19. století u nás již docházelo k uvolňování poměrů, ale ještě pod Rakousko-Uherskem. Naši představitelé národně osvobozenického hnutí chválili sebevědomí národa a jeho vlastenectví. K tomu účelu bylo vhodné sáhnout i do historie a vyzdvihnout nějaký idol Čecha-obrozence, bojujícího proti tehdejším nepřítelům – Němcům. Tím nejvhodnějším idolem byl Jan Žižka. Co na tom, že on bojoval především proti Čechům. Na posílení obrozeneckého hnutí podle první skupiny historiků přispěl i spisovatel Alois Jirásek svými historickými romány, které byly v 19. století, ale i za našich časů, brány v podstatě jako učebnice dějepisu, i když mnohé z historie bylo pojato pouze podle představy autora. Tomek sice „důrazně upozorňoval na nedostatek a torzovitost písemných pramenů, nevyučujících omyly“, ale Jirásek věděl, co a jak má napsat, aby záměru autora bylo

dosaženo.

V tomto duchu pokračovali i komunisté, když potřebovali z husitského, nábožensky motivovaného hnutí vytvořit hnutí revoluční a ze Žižky předního revolucionáře. To by asi „Boží bojovník“ Žižka nevěřil, co ho po smrti čeká! Těmto snahám měly napomoci i celovečerní filmy, natočené podle Jiráskových románů tak, aby národ věděl, co si má a nemá myslet. Že existuje i jiný, vědecky doložený pohled na stejné období vědělo pouze pár zájemců o historii, ale národu se toto tajilo.

Palacký vysoce cenil husitskou epochu,

kteřá přešla do povědomí národa, avšak v Žižkovi sice viděl geniálního válečnicka-stratěga, ale „*kteřý pro zákon Boží plnil a nemilosrdně vraždil všechny, kteří podle jeho mínění v jeho duchu nežili*“. Tomek zase Žižku obhajoval konstatováním, že „*všecko zdivočení bojovníků vycházelo na předním místě od kněží Tábořských, kteří k hubení a vraždění pobádali lid na kázáních, kdežto Žižka dovedl tvrdou kázní vojenskou zachovati ve smýšlení, nedopouštějící vedení války pouze pro loupež*“.

Snad by bylo vhodné začít od Adama – pro husitské, ale i jiná reformní hnutí vznikla. Není pochyb o tom, že důvodem byly tehdejší nešvary v katolické církvi. Nejen Hus, ale i další reformisté se snažili odstranit to, co pokládali v církvi za špatné; mnohé

z těchto námitek asi byly oprávněné, leč to ostatní bylo důvodem k jejich odmítnutí jako celku. Hus byl na základě dlouhotrvajícího soudního procesu zbaven kněžství a státní aparát jej upálil. Odpovídalo to tehdejšímu stavu myšlení a zvyklostem. Nyní, z našeho pohledu, nás to pobuřuje, ale před 600 roky to bylo obvyklé. Jak uvedu níže, Žižka upaloval lidi bez soudu po desítkách a nikdo mu to v naší době nepříčítá k tíži.

Přeskočme ale k husitskému hnutí této doby. V centrech „podobojí“, zejména v Táboře, působili radikální kněží, kteří přesvědčovali lid o blížícím se konci světa - o druhém příchodu Krista a o možné záchraně pouze na horách s posvátnými jmény a v pěti vyvolených městech. Kdo jim uvěřil, pobral svůj majetek, spálil svůj dům (s ním často i ten sousedův) a šel na Tábor. Tábořští kněží zavedli novou věrouku a tu původní rušili jako pověru. „*Vášnivě pobádali lid k pronásledování jinak smýšlejících, jakožto nepřátel Božích, mečem i ohněm. Táboři mínili každého kněze sloužícího mši v ornátu upálit*“. Profesor Tomek v knize Jan Žižka obhajuje Žižku tím, že nebyl bohoslovec, aby mohl přísně rozeznávat mezi pravověrností. Na jiném místě ale Tomek uvádí, že: „*hájení zákona Božího bylo Žižkovi věcí první*“. Jaký to byl vlastně zákon? Říká se, že podle ovoce se pozná strom! Husité chtěli odstranit nešvary v církvi, ale podle svého zákona. Loupili, vraždili a vypalovali vše, kam přišli, a žádné soudy k tomu nepotřebovali.

Pro lepší představu citujme opět něco od Tomka: Tak v roce 1420 Žižka vypálil Prachatice. Dále táhli k Nepomuku, „*konajíce všude veliké záhuby na cestě pálením kostelů, far, zámků, tvrzí, až konečně v Nepomuku vypálili slavný klášter*...“ Při zpáteční cestě udeřili na hrad Rabí, málo strážný, kde byly jako v Sedlci „*množství věcí k uschování od lidí světských i duchovních z okolí, klenotů, stříbra, zlata, drahých kamenů, rouch vzácných, též odění v ceně nesmírné. Koně a odění si ponechali, ostatní dali na hromadu a spálili také hrad a 7 mnichů a kněží*“. Jen za první rok svého „hájení zákona Božího“ dokázal Žižka se svými lidmi zničit 40 klášterů, 64 gotických oltářů, obrazů - mnichy a kněze nepočítaje. Jak Tomek uvádí jinde, nezaměřoval se Žižka jen na duchovní cíle, ale „*Táboři již na cestě od Tábora do Chrudimska dle obyčeje svého činili všude veliké záhuby*...“

Zmiňme osud alespoň několika měst. „*Husité přitáhli k Plzni. Zbořili všechny kláštery, některé kostely a dvory u města. Ve*

Vodňanech mnoho lidí pobito, 2 kněží a 28 měšťanů spáleno ve vápenici. Soběslav vypálena. Prachatice po půl roce podruhé dobyl a pobil 230 mužů. Zbývajících 85 zaživa upálil v sakristii. S Pražany dobyl Chomutov a následovalo hromadné krveprolití v ulicích, zabíjeli vše napořád. Mužů zabitých nebo upálených přes 2000 včetně kněží a židů. Ohavný zločin spáchaly zdivočelé ženy Tábořské, neb vyvedly některý počet žen a panen z Chomutovských ven z města, svlékly je z šatů, pobraly jim peníze a jiné věci a potom je zavřely v chýši a upálily. Tím výčet zločinů zdaleka nekončí, ale na ukázkou je jistě dostačující. Nutno dodat, že husitské praktiky v krutostech jim následně opláceli i jejich protivníci.

„Husitské“ náboženství tehdejší doby (ale i radikalita jednotlivých center) nebylo stejné. Když bylo potřeba, vzájemně spojili síly, ale pro rozdílnost názorů také proti sobě Tábořští a Pražané dvakrát bojovali. Žižka nakonec opustil Tábor a založil bratrstvo Orebské. Náboženský důvod pro válčení poháněl husity (podle Toulek českou minulostí z 14. 3. 2009) řádově jen měsíce. Brzy se však z bývalých zemědělců stali válečníci, kteří si pak lehčím způsobem opatrovali živobytí i majetek z válečných loupeží.

Po čtyřech letech již byla země tak zpustošená, že 6 + 6 zástupců hejtmanů českých „pod jednou“ a „podobojí“ na Sněmu Havelském v Praze uzavřeli příměří na jeden rok „proti záhubcům českým“. Toto označení patřilo Žižkovi, protože nedbal příměří a válčil dál.

Co je pro mě stále udivující, jsou orientační schopnosti a časté velké přesuny vojska po celé zemi i v zahraničí. Toto „zmapování“ území pravděpodobně Žižka získal během tří let, kdy jako pětáctýřicetiletý se dal s dalšími 15 muži na loupení po celém našem současném kraji. Poznání další části země získal během dalších 3 let jako žoldněř krále. Co je nutné dále Žižkovi přiznat, byla jeho genialita válečného стратега nejen v útocích, ale i v náročných ústupech. Čeho ale svým válčením dosáhl? Podobně jako později Napoleon, Hitler a další – zničenou zem, úpadek mravů a bezpočet mrtvých. Po ukončení husitských válek bitvou u Lipan bylo povoleno přijímání pod obojí. Z dnešního pohledu to je výsledek k nevyčíslitelným škodám malý.

Na závěr chci dodat, že nechci symbolicky ani ve skutečnosti bourat Žižkovy pomníky, ani mu nasazovat vavřímový věnec na hlavu. Chci pouze upozornit, jak obtížné je nestranné hodnocení dějin, i když o to stojíme, ale jak je jednoduché dějiny deformovat, pokud o to někomu v minulosti šlo. Dosavadní jednostranné líčení našich zmíněných dějin by si již zasloužilo přehodnocení do realističtější podoby, aby již také někdy platilo: „Pravda vítězí“.

Josef Malík

Vyšebrodští cisterciáci

Zaopatřen sv. svátostmi byl povolán Pánem na věčnost v pátek 26. června 2009 otec Ivo Vojtěch Kvapil, O.Cist. Pán mu dopřál 85 let života, naplněných obětavou službou církvi.

P. Kvapil se narodil se 18. 5. 1924 v Ponikvi na Hané v zemědělské rodině. Tam také prožil své mládí a zrálo jeho povolání k zavěcenému životu. Jako dvacetiletý mladý muž přijal z rukou vyšebrodského opata Tecelina Jaksche 16. 9. 1946 bílý hábit cisterciáckého novice a řeholní jméno Ivo. Noviciát absolvoval ve vyšebrodském klášteře, kde byla komunita oslabena odsunem německy mluvících mnichů i začínajícím pronásledováním místních komunistů. Po dokončení noviciátu složil časné sliby, jako poslední z mnichů těsně před vyhnáním opata Tecelína československými úřady.

Potom byl poslán na studia na bohosloveské fakultě v Českých Budějovicích a po jejím zrušení se vrátil zpět do vyšebrodského kláštera. Tam byl v noci ze 4 na 5. května 1950 zatčen StB a s ostatními spolubratry odvezen do internačního kláštera Osek u Duchcova.

Tak musel bratr Ivo na dlouhých 40 let opustit svůj mateřský klášter, do kterého se nastěhovala Československá armáda. Z Oseka byl povolán do PTP a v roce 1951 přijal tajně kněžské svěcení z rukou biskupa Matouška.

Po několikaleté službě u PTP nastoupil P. Kvapil jako dělník v brněnské cihelně. V té době udržoval tajně kontakty s ostatními vyšebrodskými cisterciáky. Jeho věčné

sliby přijal v zastoupení opata Tecelina, který žil v exilu v Rakousku, P. Norbert Voděnka. Ve volných chvílích po těžké práci v cihelně dojížděl P. Kvapil do ženského kláštera Porta Coeli k sestřím cisterciáčkám, kterým pomáhal s údržbou kláštera; zároveň jim byl zpovědníkem a tajně tam sloužil mši sv.

Až v roce 1968 mohl začít veřejně působit ve farnostech českobudějovické diecéze. Po pádu komunistického režimu převzal s otcem Xaverem Švandou od Československého státu zdevastovaný vyšebrodský klášter. Začínal další úkol, který mu svěřil Pán - obnovu kláštera po materiální, ale hlavně po duchovní stránce.

V roce 1990 ho jmenoval generální opat cisterciáckého řádu převorem-administrátorem opatství. Otec Ivo započal budování mnišské komunity i stavební rekonstrukce budovy, nutné pro její život.

V roce 1999 odešel do Černice, kde působil v duchovní správě. Po záchvatu mrtvice nastoupil do Kněžského domova v Suchém Vrbném, kde prožil poslední čtyři roky svého života.

Otec Ivo Kvapil svým životem naplnil řádové heslo *Ora et Labora - Modli se a pracuj*. Děkujeme za jeho svědectví víry a vytrvalosti.

P. Justin Berka, O.Cist,
převor-administrátor vyšebrodského kláštera

Cisterciácký klášter Vyšší Brod.

Ostatky P. Vojtěcha Ivo Kvapila, OCist., byly uloženy do hrobu jeho řádového spolubratra P. Gerharda Nýdla.

Jan Nýdl se narodil 18. června 1875 v tehdejší Voselně (dnes Úsilné), farnost Libnič. V letech 1875-95 studoval na tehdejší českém (později Jirsíkově) gymnáziu v Českých Budějovicích, kde maturoval v r. 1895. Ještě téhož roku nastoupil noviciát v cisterciáckém klášteře ve Vyšším Brodě (řeholní roucho oblékl – „vestitus“ –

17. 7. 1895). Řádové jméno dostal Ger(hard) (jména byla přidělována v abecedním pořádku podle začátečních písmen – předcházela jej Florián a následoval Jindřich, Henricus).

Prosté sliby složil 18. 7. 1896 a od toho roku studoval v českobudějovickém semi-

Pokračování na 10. straně.

Pokračování z 9. strany.

náři (teprve ve 20. století začal vyšebrodský klášter posílat své kleriky na teologická studia do Innsbrucku). Patřil k výtečným studentům (s jedinou výjimkou měl ze všech předmětů nejlepší známku – eminenter). Slavné sliby složil 22. 4. 1900 a na kněze byl vysvěcen českobudějovickým biskupem Martinem Josefem Říhou 22. 7. 1900.

Členové vyšebrodského kláštera byli převážně Němci; Nýdl pak patřil k malé skupině českých řeholníků. Snad právě proto byl vybrán za kaplana do české farnosti inkorporované k vyšebrodskému klášteru, do Střížova, kde působil až do r. 1911, kdy byl stažen jako konventuál do kláštera ve Vyšším Brodě.

Jen krátce působil r. 1912 jako výpomocný kaplan v další inkorporované farnosti – v Hořicích – a pak r. 1914 v litoměřické diecézi jako kaplan farnosti Hrob (Klostergrab), inkorporované k cisterciáckému klášteru v Oseku.

Od r. 1915 působil v klášteře ve Vyšším

Brodě jako inspektor lesů (inspektor silvarum) a provizor až do října 1926, kdy se stal podpřevorem (subprior) a zůstal i nadále provizorem.

Od poloviny 20. do začátku 30. let působil i jako katecheta na české škole ve Vyšším Brodě a v Loučovicích. Roku 1924 byl vyznamenán titulem biskupský notář a r. 1927 byl jmenován čestným konzistorním radou. V klášteře získal navíc ještě funkci knihovníka.

Po smrti převora Floriána Pfandelbauera se v prosinci 1936 stal převorem kláštera a měl ještě funkci duchovního rektora (rector spiritualit), patronátního komisaře, archiváře a knihovníka.

Za nacistické okupace musel převor Nýdl Vyšší Brod opustit; zda se tak stalo ještě před zrušením kláštera nacisty v dubnu 1941 nebo až po něm, jsem nezjistil. Jeho pobyt u příbuzných v Úsilném zaznamenává českobudějovický diecézní katalog poprvé v dodatečném údaji v ročníku 1942 na str. 142, kde ho uvádí se všemi jeho dosavadními funkcemi. V Úsilném pak 17. 8. 1943 zemřel.

Vladimír Feldmann

Vyšla nová encyklika

Nová, dlouho očekávaná, encyklika Benedikta XVI. *Caritas in Veritate* byla 7. července 2009 představena ve vatikánském tiskové středisku novinářům z celého světa. Prezence se zúčastili kardinálové Renato Raffaele Martino a Paul Josef Cordes, předsedové Papežských rad „Iustitia et Pax“ a „Cor Unum“, sekretář „Iustitia et Pax“, mons. Giampaolo Crepaldi a ekonom boloňské univerzity Stefano Zamagni.

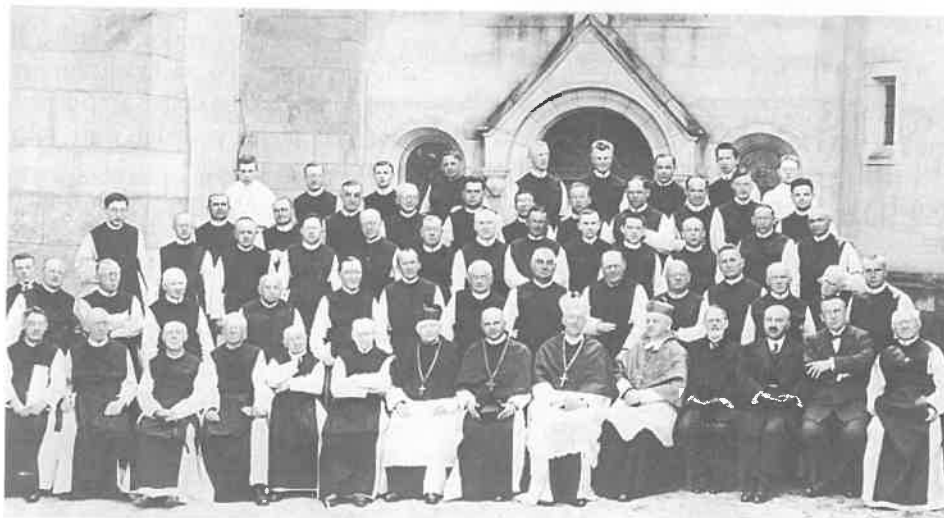
Kardinál Martino připomněl, že encyklika zapadá do tradice sociálních encyklik a reaguje na některé změny posledních let, především na fenomén globalizace.

Kardinál Cordes novou encykliku označil za „světlo pro společnost“ a pro křesťany, kterým připomíná centralitu člověka. Církev nedělá politiku, ale inspiruje ji, vysvětluje:

„Připomínáje Populorum Progressio, dnešní encyklika jasně říká: Církev nenabízí technická řešení a ani minimálně se nevměšuje do politiky států. Sociální nauka církve není „třetí cestou“, tedy politickým programem, který má být uskutečněn, aby se dosáhlo dokonalé společnosti.“

Sociální nauka je součástí evangelizace, na druhou stranu, člověka nelze zúžit na jeho sociální život, dodává kardinál Cordes.

Encyklika *Caritas in Veritate* vyšla v Libreria Editrice Vaticana latinsky, anglicky, francouzsky, španělsky, německy, portugalsky a polsky. V těchto jazycích je také k dispozici na internetových stránkách Vatikánu. Vydání oficiálních překladů do ostatních jazyků zajišťují národní biskupské konference. Na internetových stránkách českého vysílání Vatikánského rozhlasu (www.radiovaticana.cz) je k dispozici neoficiální pracovní překlad. MaS

Fotografie celého vyšebrodského konventu z května 1925 u příležitosti volby opata Tecelina Jaksche. P. Gerhard Nýdl - čtvrtá řada, druhý zleva.

KLÁŠTER VYŠŠÍ BROD - 750. VÝROČÍ ZALOŽENÍ

Neděle 2. srpna 2009 v 10 hod. - Pontifikální mše sv.

hlavní celebrant linecký biskup Ludwig Schwarz, OSB

hudební doprovod: Sbor Luftenberg u Lince (Haydn Messe), požehnání zrestaurované kaple sv. Anny s novým oltářním obrazem

Sobota 15. srpna: Slavnost Panny Marie Nanebevzaté, patronky vyšebrodského kláštera a cisterciáckého řádu

10 hod - Pontifikální mše sv., hl. celebrant českobudějovický biskup Jiří Paďour, OFM Cap.

hudební doprovod: Milevský sbor (Lukášova mše)

14 hod. - Legenda o sv. Janu Nepomuckém (divadelní představení v klášterní zahradě)

Neděle 23. srpna v 15 hod. - Svatý P. Pio: Muž plný bolesti a svědek Lásky

Film o tomto světcí a přednáška p. Gangla z Lince (tlumočeno do češtiny). Seminární sál poutnického a návštěvnického centra kláštera

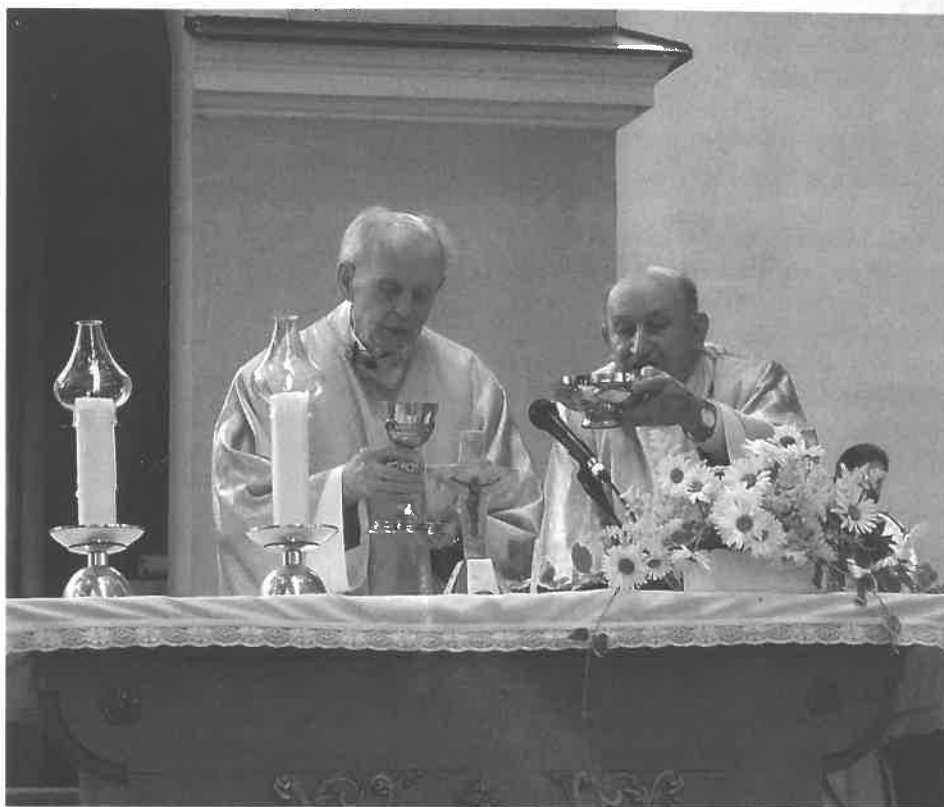
Srdečně zvou cisterciáci!

Cisterciácké opatství Vyšší Brod, Klášter 137, 382 73 Vyšší Brod, cist.klaster@vyssibrod.cz, www.klaster.vyssibrod.cz

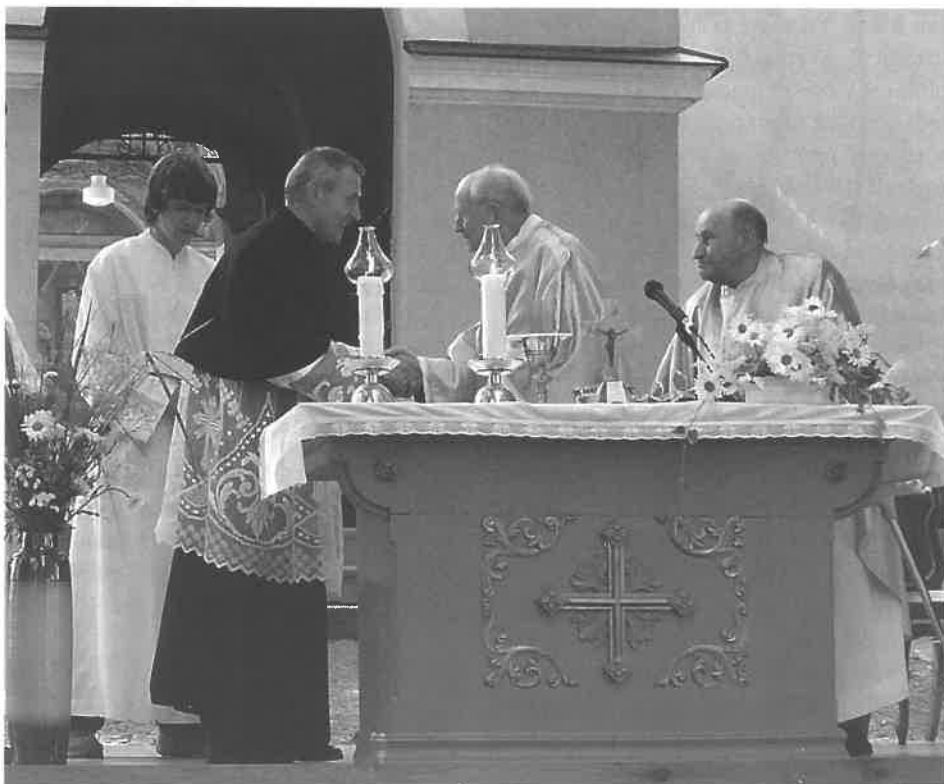
ŘÍMOVSKÁ LETNÍ

V nepříliš hojném počtu (kolem 200) se pod klenbou staré lípy (vyhlášena stromem roku 2008) na prostranství před kostelem sv. Ducha s ambity, které obklopují Loretánskou kapli, jejíž dokončení se datuje až do roku 1650, sešli poutníci, aby se zúčastnili slavení letní pouti, konané každoročně k svátku Navštívení Panny Marie. Snad těch událostí posledních dnů je na Jihočechy nějak příliš. Dlouhodobá nepřizeň počasí, rozvodněné řeky od Lipna až po Orlík, souběh se státním svátkem sv. Cyrila a Metoděje... asi by těch výmluv mohlo být ještě více. Ale s upřímností přiznejme, že ta letní pouť bývá vždy ve stínu té „jarní“, kdy obec pulsuje čilým ruchem, jako zastara, kdy sem přicházela procesí poutníků, aby vzdali hold Matce Boží a prošli v překrásné okolní krajině pobožnost Křížové cesty. Tento římovský unikát utrpěl v posledním roce nenahraditelnou škodu, když stále „drzejší“ nenechavci z kapliček uloupili 10 vzácných soch. Bylo proto rozhodnuto uložit zbývající sochy do depozitářů, což znamená pro farnost značné finanční zatížení (cca 200 tis. Kč).

K slavení eucharistie tentokrát „připutoval“ jako hlavní celebrant kanovník Mons. Josef Kavale. Ten se také v úvodním slovu přizpůsobil komornímu prostředí a vyznal se, jak tomu bylo v dobách jeho klukovských let, kdy sem opravdu přicházeli pěšky jako opravdoví poutníci. Ve své promluvě pak svým typicky nedostížným způsobem vyjádřil spojení končícího Roku sv. Pavla a vyhlášení Roku kněžích papežem Benediktem XVI., na jehož návštěvu se celé naše církevní společenství připravuje. Připomenul onu významnou dobu příchodu věrozvěstů Cyrila a Metoděje, bez jejichž posláních by nebylo naší kultury a nejspíše ani našeho národa. To vše na cestě s Matkou Boží za jejím synem Ježíšem Kristem. Tuto cestu lásky, především pak v rodinách, naše soudobá společnost opustila. To je pak tím smutným obrazem nedostatku kněžích. Bojíme se odpovědnosti doprovázet svého druhá, odpovědnosti za rodinu, za výchovu potomstva, tím i za celou společnost. To vše se negativně obrací do našeho života. Kéž znovu najdeme tu správnou cestu následování Krista... Na rozloučenou poděkoval místní duchovní správce farnosti P. Tomáš Koňářík nejen poutníkům, ale i všem, kdo se na přípravě podíleli, a přítomným kněžím. Tím jakoby brnkl na strunu koncelebrujícího P. Václava Klímy, který ji rozehrál až k závěrečnému spontánnímu potlesku přítomných, kteří se nestyděli za slzy dojetí. Ve

Mons. Josef Kavale a P. Václav Klíma

P. Tomáš Koňářík, mons. Josef Kavale, P. Václav Klíma

svých devadesáti letech připomněl, že s otcem Josefem mají stejný rok narození, jsou spolužáky z gymnázia, že i přes svých devadesát roků a pobyt v Kněžském domově ještě vypomáhá v kněžské službě, která čítá plných 63 let mezi farníky. Vyznal, jak je to ve stáří těžké, daleko těžší, než o tom

jen hovořit a radit. „Všichni stárneme, vy také. Není to lehké. Ale je na nás všech, abychom ten kříž Kristův přijali, nesli a donesli až do konce dnů, které nám byly svěřeny. Na této cestě ať nás vede a pomáhá Panna Maria...“

František Růžička, České Budějovice

Rok kněží: 19. 6. 2009 - 19. 6. 2010

19. června 2009, na slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova a v Den modliteb za posvěcení kněží, zahájil Svätý otec Benedikt XVI. Rok kněží. Tento Rok ukončí Benedikt XVI. 19. 6. 2010, kdy se zúčastní Světového setkání kněží na náměstí sv. Petra ve Vatikánu.

Během tohoto jubilejního roku Svätý otec prohlásí sv. Jana Maria Vianneye patronem všech kněží na celém světě.

Kongregace pro klérus po dohodě s diecézními biskupy a představenými řeholních společenství podpoří a bude koordinovat různé duchovní a pastorační iniciativy, které umožní lépe pochopit, jak důležitá je role a poslání kněze v církvi a současné společnosti a jak je nutné posílit trvalou formaci kněžského týmu, že se propojí s formací seminaristů.

Při této příležitosti v souladu s přáním Svätého otce vydala Apoštolská Penitenciárie dekret, jímž se stanoví způsob, jakým mohou věřící v souvislosti s Rokem kněží získat plnomocné odpustky pro sebe i pro země.

Jan Maria Vianney

Jan Maria Vianney, zvaný farář Arský, se narodil 8. května 1786 ve Francii. Mladí prožíval v době Francouzské revoluce, kdy byli křesťané pronásledováni. Přesto přijal v tajnosti první sväté přijímání a brzy se rozhodl stát se knězem. Studijní požadavky v semináři však pro něj byly náročné, a proto musel seminář opustit. Ujal se ho však farář z Ecully a v roce 1815, když bylo Janovi třicet let, přijal kněžské svěcení.

Čtyři roky působil jako kaplan v Ecully. Poté mu byla svěřena nábožensky vlažná farnost a zchátralá fara v Ars sur Formans. Horlivě a obětavě zde začal působit na mravní obnovu své farnosti. Za několik let se vesnice zcela změnila. Nevýčerpatelem trpělivostí, stálou dobrotou, dlouhými hodinami strávenými ve zpovědnici a v neposlední řadě svými nadpřirozenými dary milosti se Janovi podařilo vzkřísit víru svých farníků. Prostá a srozumitelná kázání Vianneye začala brzy do Arsu přitahovat také poutníky z okolí.

Diecézní biskup ho jmenoval čestným kanovníkem, vládla v roce 1855 rytířem čestné legie. Zemřel 4. srpna 1859 ve věku 73 let zcela vyčerpán na své faře. Pozůstatky tohoto věrného kněze jsou uloženy v bazilice, která byla vystavěna nad původním farním kostelem v Ars. 31. května 1925 byl papežem Piem XI. svatořečen a v roce 1929 jmenován patronem všech kněží.

List papeže Benedikta XVI. k vyhlášení Roku kněží

(...) „*Kněžství je láskou Ježíšova srdce*,“ říkával často svätý farář arský. Jeho jímavý výrok nás přivádí k tomu, abychom především s hlubokou vděčností uvažovali o nezměrném daru, který kněží představují nejen pro církve, ale též pro samotné lidstvo. Myslím nyní na všechny kněze, kteří každodenně v tichosti předávají Kristova slova a činy věřícím i celému světu a usilují o to, aby se svou myslí i vůlí, svými city i životním stylem sjednocovali s Pánem.

(...) Učení a příklad svätého Jana Marie Vianneye nám všem zde mohou sloužit jako významný vztažný bod. Svätý farář arský byl zcela pokorný, jako kněz si však byl vědom toho, že je pro svůj lid nevýslovným darem: „*Dobrý pastýř, kněz podle srdce Božího, je tím největším pokladem, jaký dobrý Pán dává farnosti, i jedním z nejzávažnějších darů Boží milosti*.“

O kněžství hovoří, jako by nedokázal vystihnout velkolepost daru a úkolu, který byl svěřen lidskému tvor: „*Jak veliký je kněz! ... Kdyby si uvědomil, čím je, zemřel by ... Bůh jej poslouchá: kněz pronese několik slov a Pán na jeho hlas sestupuje z nebes, aby se skryl v malé hostii ...*“ Když svým farníkům vysvětloval význam svätosti, říkával: „*Bez svätosti svěcení bychom Pána neměli. Kdo jej uložil do tohoto svätostánku? Kněz. Kdo přivítal vaše duše na počátku vašeho života? Kněz. Kdo vaše duše krmí a dává jim sílu na cestu? Kněz. Kdo je připraví, aby se zjevily před Bohem, když je ještě naposledy obmyje krví Ježíše Krista? Kněz, vždycky je to kněz. A když se stane, že některá duše zemře [v důsledku hříchu], kdo jí pozvedne, kdo jí navrátí pokoj a mír? Znovu kněz... Po Bohu je kněz vším! ... Až v nebi si plně uvědomí, čím je.*“

(...) Když jej biskup posílal do Ars, vesnice s 230 dušemi, varoval jej, že tam nalezne náboženský život ve velmi zuboženém stavu: „*V té farnosti je málo lásky k Bohu; vy ji tam přinesete.*“

(...) Svätý farář se zcela zasvětil obrácení své farnosti; za nejdůležitější přítom považoval křesťanskou výchovu sobě svěřeného lidu.

(...) Příklad svätého Jana Marie Vianneye mě přirozeně přivádí k tomu, abych poukázal na oblasti spolupráce, které je třeba ještě více otevřít věřícím laikům. Kněží a laici tvoří dohromady jediný kněžský lid a na základě své služby žijí kněží mezi laiky, „*aby všechny vedli k jednotě lásky, aby se v bratrské lásce navzájem srdečně měli rádi a v uctivosti předcházeli jeden*

druhého“ (Řím 12, 10).“

(...) Svätý farář arský byl ve své době schopen proměňovat srdce a životy tolika lidí proto, že jim dal zakusit milosrdnou lásku Pána. I dnešní doba potřebuje naléhavě podobné ohlašování a svědectví skutečné Lásky: *Deus caritas est* (1 Jan 4, 8).

(Z List papeže Benedikta XVI. k vyhlášení Roku kněží u příležitosti 150. výročí úmrtí svätého faráře arského.)

Úkon lásky

Miluji Tě, můj Bože,
a toužím Tě milovat
až do posledního dechu svého života.

Miluji Tě, Bože nekonečně vlídný.
Raději chci zemřít láskou k Tobě
než žít jen okamžik bez lásky k Tobě.

Miluji Tě, Pane,
a prosím Tě o jedinou milost,
abych Tě směl milovat věčně.

Miluji Tě, můj Bože,
toužím po nebi,
jen mít to štěstí
milovat Tě dokonale.

Můj Bože,
když nemůže můj jazyk
nepřetržitě říkat „Miluji Tě“,
chci, aby Ti to opakovalo moje srdce
při každém svém tepu.

Miluji Tě, můj božský Spasiteli,
protože jsi byl pro mě ukřižován
a držíš mě zde dole ukřižovaného
spolu s Tebou.

Můj Bože,
uděl mi milost zemřít láskou k Tobě
a s vědomím, že Tě miluji.

sv. Jan Maria Vianney (1786-1859)

Návštěva Benedikta XVI. v České republice

3. července 2009 byl ve Vatikánu oficiálně zveřejněn program papežovy návštěvy ČR. Podle programu by měl Svatý otec přiletět na pražské letiště Ruzyně v sobotu 26. září dopoledne. Poté se na Pražském hradě setká s politickými představiteli země a bude slavit nešpory v katedrále sv. Víta se zástupci řeholních komunit.

Další den, v neděli 27. září, se Svatý otec vypraví do Brna, kde bude v dopoledních hodinách sloužit mši svatou na letišti v Brně-Tuřanech, pak se vrátí opět do Prahy, kde se setká v odpoledních hodinách se zástupci akademické obce.

Poslední den papežovy návštěvy připadá na svátek sv. Václava, patrona České země. Benedikt XVI. by měl při příležitosti Národní pouti ke svatému Václavovi slavit ve Staré Boleslavi mši svatou a také se zde setkat s mládeží.

Informace pro účastníky mše sv. se Sv. otcem v Brně

Neděle 27. září 2009 v 10 hod.
Mezinárodní letiště BRNO-Tuřany

Místenky: Z důvodu klidného průběhu zaplňování sektorů v prostoru mše svaté je třeba objednat místenky pro účastníky bohoslužby se Svatým otcem; pro některé skupiny věřících (ministranti, mládež, rodiny s malými dětmi) budou vyhrazeny samostatné sektory.

Doprava: AUTOBUSOVÁ DOPRAVA: Pro autobusy s poutníky bude zajištěno parkování ve vzdálenosti 1,5-4 km od areálu letiště. AUTOMOBILOVÁ DOPRAVA: organizátoři prosí, aby poutníci v maximální míře využili hromadných dopravních prostředků. Plán odstavných parkovišť pro osobní auta bude zveřejněn po schválení dopravně inženýrského rozhodnutí. Počítá se však s větší vzdáleností od místa konání bohoslužby. Z těchto parkovišť bude zajištěna kyvadlová doprava.

VLA KOVÁ DOPRAVA: Budou posíleny běžné vlakové spoje, navíc budou vypraveny zvláštní vlaky. Jízdní řád posílených i mimořádných spojů bude zveřejněn začátkem srpna na webových stránkách www.navstevapapeze.cz a bude k dispozici ve farnostech u duchovních správců v podrobných informacích na začátku září. Nádraží Brno-Slatina a nádraží Šlapanice u Brna jsou cca 2,5 km od místa konání bohoslužby.

KYVADLOVÁ DOPRAVA: Bude zajištěna z odstavných parkovišť pro osobní automobily a z centra Brna.

Přístup do sektorů: Areál letiště, kde se bude bohoslužba konat, bude v neděli 27. září otevřen od 4 hodin ráno; od 6.30 hod. začne společný program.

Místa k sezení: Do sektorů je možno vzít si s sebou vlastní skládací židličky.

Velkoplošné obrazovky: V areálu bude umístěno několik velkoplošných obrazovek.

Hygienické zázemí: V areálu bude umístěno dostatečné množství mobilních WC.

Občerstvení: Před vstupem do areálu budou umístěny prodejní stánky s občerstvením.

Zdravotní služba: Ve všech sektorech areálu bude připravena zdravotní služba.

Podrobné informace včetně mapky s vyznačenými možnostmi parkování a plánu prostoru konání mše svaté budou zaslány spolu s místenkami a jmenovkami. Prosíme, sledujte webové stránky www.navstevapapeze.cz, kde jsou uveřejňovány aktuální informace.

Informace pro účastníky mše sv. se Sv. otcem ve Staré Boleslavi

Pondělí 28. září 2009 v 9.45 hod.
Stará Boleslav - travnatá plocha v blízkosti Mělnické silnice

Místenky: Z důvodů klidného průběhu zaplňování sektorů v prostoru mše svaté je třeba objednat místenky pro účastníky bohoslužby se Svatým otcem, a také zvlášť místenky pro ministranty a mládež. Je možné přihlásit handicapované osoby a vozíčkáře s doprovodem, pro které je také připraven zvláštní sektor s omezenou kapacitou.

Nahlášeným handicapovaným bude umožněn příjezd automobilem do blízkosti jejich sektoru a parkování na zvláštním parkovišti. Místenky a podrobné informace budou zaslány v první polovině září.

Mládež a ministranti: Mladší 15-ti let se mohou také hlásit; dbejte, aby je doprovázela osoba starší 18-ti let, která za ně ponese zodpovědnost. Někteří z ministrantů budou vybráni, aby doprovázeli kněze při podávání sv. přijímání.

Doprava: VLA KOVÁ DOPRAVA: budou posíleny běžné vlakové spoje; kromě pravidelných spojů budou vypraveny zvláštní

vlaky.

AUTOBUSOVÁ DOPRAVA: pro autobusy s poutníky bude zajištěno parkování ve vzdálenosti cca 1 kilometr od areálu konání mše svaté.

KYVADLOVÁ DOPRAVA: Autobusy z Prahy (Černý Most, Letňany) do Staré Boleslavi budou jezdit v nejkratším možném intervalu.

AUTOMOBILOVÁ DOPRAVA: Podle dopravního řešení bude Stará Boleslav 27.-28. 9. uzavřena pro provoz osobní dopravy. Sjezd na odstavné parkoviště P1 z rychlostní komunikace R10 ve směru do Prahy bude až na EXIT 17. Na odstavné parkoviště P2 bude příjezd od Mělníka po silnici č. 331. Parkování v Brandýse nad Labem nedoporučujeme vzhledem k větší vzdálenosti od areálu bohoslužby. Podrobnosti budou zveřejněny v září. *Se zřetelem k dopravním omezením a předpokládaným čekacím dobám při parkování je potřeba plánovat příjezd s dostatečným předstihem.*

PĚŠÍ DOPRAVA: Vzhledem k opravě mostů ve městě je omezený pěší přístup od Brandýsa n. Labem; automobilová doprava v tomto směru je zcela vyloučena, pro pěší bude fungovat stávající lávka.

Přístup do sektorů: Areál konání bohoslužby bude otevřen v pondělí 28. září od 4 hod. Od 6 hod. začne společný program. Sektory budou označeny souřadnicovým systémem, toto označení bude na jednotlivých místenkách. Poutníci by měli být v sektorech nejpozději v 9 hod.

Velkoplošné obrazovky: V areálu bude umístěno několik velkoplošných obrazovek.

Místa k sezení: V sektorech je možné využít vlastní skládací židličky.

Hygienické zázemí: V areálu bude umístěno dostatečné množství mobilních WC.

Občerstvení: Před vstupem do areálu a ve městě Stará Boleslav budou umístěny prodejní stánky s občerstvením.

Zdravotní služba: Na označených místech v areálu konání mše svaté bude k dispozici zdravotní služba se zajištěnou dostupností do všech sektorů; v každém sektoru bude k dispozici dvojčlenná zdravotní hlídka.

Upozornění: Během bohoslužby je pro uchování soustředění a důstojnosti třeba zachovávat klid.

Podrobné informace budou zaslány spolu s místenkami. Prosíme, sledujte webové stránky www.navstevapapeze.cz, kde jsou uveřejňovány aktuální informace. -čbk-

Vzpomínka na P. Michala Tkáče

Už uplynul celý rok... 15. srpna 2008 odešel ke svému Pánu frymburský farář P. Michal Tkáč. Není to náhoda, že si ho povolal po dlouhém utrpení právě na svátek Nanebevzetí Panny Marie, kterou tak uctíval. Kdo to byl, tento skromný, nenápadný kněz, který působil téměř čtyři desítky let na Českokrumlovsku na břehu lipenského jezera? Často jsem s ním býval a spolupracoval při jeho neúnavných snáhách o záchranu celé desítky kostelů ohrožených v rozlehlé příhraniční oblasti, kterou jako duchovní spravoval. Proto bych se chtěl s vámi podělit o milou vzpomínku na tuto mimořádnou osobnost.

P. Michal Tkáč pocházel z východního Slovenska, kde se narodil v Mestisku u Svidníku 4. května 1931. Díky otcovu zaměstnání se dostal do Čech, kde absolvoval mistrovskou stavební školu. Ve stavebnictví pracoval na různých místech, ale srdce ho stále táhlo ke kněžské službě. Potřebné vzdělání získal na večerní jedenáctileté střední škole v Českých Budějovicích. V roce 1958 ho přijali na Bohosloveckou fakultu v Litoměřicích, kde pak byl 23. června 1953 vysvěcen na kněze. Po krátkém kaplanském působení v Táboře a především na Klokotech byl ustanoven archivářem na biskupství v Českých Budějovicích. Při tom vykonával v sídelním městě diecéze obsáhlou pastorační činnost, vyučoval náboženství na školách, vedl přípravy na křest a manželství a navíc měl ještě četné pohřby. Sám spočítal, že za sedm let svého působení zde osobně pochoval celkem 3360 lidí, mezi nimi i hodně svých přátel. Po návratu biskupa Josefa Hloucha během Pražského jara zůstal P. Tkáč ještě dva roky v Budějovicích.

Od začátku r. 1970 se stal jeho dalším působištěm Frymburk v českokrumlovském vikariátě. Tam čekala nového faráře náročná služba trvající 38 let - až do konce jeho života. Tento kraj prošel složitým vývojem nejen jako typické příhraničí poznamenané výměnou obyvatelstva po 2. světové válce, ale navíc ještě obrovským zásahem do krajiny výstavbou lipenské vodní nádrže v 50. letech, dále vyhlášením hraničního pásma a dopady uzavření rozlehlého sousedního vojenského prostoru Boletice. V poměrně řídké osídlené oblasti žilo obyvatelstvo, které nemělo v této krajině své kořeny a to se projevovalo i ve vztahu k hodnotám. K tomu přistupoval celkový duchovní úpadek a neúcta k církevním památkám. K jistému oživení naopak přispěl rozvíjející se turistický ruch, který přilákal do jedinečné krajiny kolem Lipna množství návštěvníků a rekreantů.

Do takového prostředí tedy nastoupil P. Michal ve frymburské farnosti, k níž dostal ještě celou řadu dalších spravovaných excur-

rendem. Stav kostelů, kaplí a far byl namnoze žalostný, četné z nich zmizely, byly zchátralé či zcela zničené. S postupným úbytkem kněží se území spravované z Frymburka stále zvětšovalo, takže nakonec jeho plošný rozsah odpovídal celému jednomu předválečnému vikariátu. Samotná farní budova sloužila ještě dalšímu účelu, a to jako rekreační středisko pro duchovní. Pan farář, který svou povahou byl velmi mírný a citlivý člověk, musel čelit nejen mnoha praktickým a pastoračním problémům, ale i šikanování ze strany politické moci.

Po prohlášení pražského biskupa Františka Tomáška, že je státem ustavené sdružení duchovních PACEM IN TERRIS politickou organizací, jejímiž členy kněží nemají být, nastalo z ní hromadné vystupování. Tomu se snažila čelit Státní bezpečnost spolu s tehdejšími církevními tajemníky. V té době dostal P. Tkáč předvolání na oddělení Veřejné bezpečnosti v Č. Krumlově, údajně k projednání dopravního přestupku. Ve skutečnosti došlo k vyšetřování jeho vystoupení z „PACEM“ spojenému s vyhrožováním; kromě toho musel odevzdat domovní knihu, do níž se zapisovaly všechny osoby - tedy jak domácí, tak cizinci - ubytované v rekreačním zařízení na faře, které spravoval. Vyšetřování se opakovalo celkem čtyřikrát a vyslýchání byli i další lidé zapsaní ve zmíněné knize.

Přes tyto náročné podmínky a neustálé problémy všeho druhu pokračoval otec Michal neúnavně v práci na vinici Páně. K pastorační činnosti v četných farnostech se družily ještě nemalé starosti o záchranu a opravy kostelů a kaplí, z nichž mnohým hrozila zkáza. To však bylo dále ztíženo tím, že v některých farnostech už téměř nikdo trvale nebydlel. Věřících stále ubývalo, školní výchova byla zaměřena proticírkevně, vojáci ještě mnohde stavby a zařízení ničili, byly zde administrativní překážky ze strany úřadů, chyběly prostředky na údržbu, opravy atd. Za této situace by téměř každý jiný rezignoval - ne však náš pan farář! S bezmeznou důvěrou v Boha se modlil, prosil o pomoc a dělal bez umdlení, co bylo v jeho silách.

Velký obrat nastal po sametové revoluci v listopadu 1989. Začali k nám jezdit němečtí rodáci z tohoto kraje a nabídli téměř všude nezištnou pomoc. S jejich příspěvím a spojením i domácích sil se podařilo neuvěřitelně. Tam, kde už z lidského hlediska nebyla prakticky žádná naděje, povstaly starobylé kostely často z trosk a staly se opět vznešenými dominantami a zhmotnělou Boží přítomností v krajině. Za všechny jmenujme alespoň Svatého Tomáše a Zvonkovou. Staly se zároveň pomníky obětavosti nesčetných dobrodinců. Celkem opravil P. Tkáč deset kostelů, a to všechno byly opravdu akce náročné. Podílel jsem se na některých z nich a tak

mohu dosvědčit, za jakých podmínek se to dělo. Pan farář byl neuvěřitelně skromný a pokorný člověk. Velkého zadostiučinění se mu dostalo v roce 2000, kdy ho jmenoval biskup Antonín Liška čestným kanovníkem katedrální kapituly. Stále měl ještě další velkorysé plány. Usiloval o výstavbu kostela v Lipně nad Vltavou, jakoby už před čtyřiceti lety předvídal rozvoj tohoto významného letoviska. Nový chrám chtěl zasvětit jihočeskému rodákovi sv. Janu N. Neumannovi. Tato myšlenka se stala jeho životním snem, avšak jejího uskutečnění se nedožil.

Všechny aktivity tohoto kněze byly podepřeny jeho bezmeznou důvěrou v Boží pomoc, neustálou modlitbou a bezpodmínečnou ochotou přinášet oběti. Jeho životní cesta nebyla ani jinak lehká. Zákeřná cukrovka ho připravila postupně o obě nohy, a přesto se nevzdal duchovní služby alespoň ve Frymburku, kde sloužil i nadále řadu let mše svaté o berlích a nakonec na vozíku. Chtěl bych se zmínit o chvíli, která pana faráře dobře charakterizuje. Bylo to před lety, kdy jsem byl právě u něho na faře ještě s jedním jeho známým. Tehdy se hospodyně zmínila o jeho zdravotních potížích. Došlo k tomu, že nám ukázal, jak mu zčernaly prsty na noze. Oba jsme se toho zhrozili a snažili jsme se ho přimět k tomu, aby jel okamžitě do nemocnice. Pokud si vzpomínám, byl ten den pátek. On však trval neoblomně na tom, že ještě musí v sobotu a v neděli odloužit své mše svaté a teprve potom že může jet k lékaři. Byl přesvědčen, že služba Bohu a obět věřícím je důležitější než jeho vlastní zdraví. Bohužel krátce nato muselo už dojít k první amputaci prstů, potom následovaly postupně další amputace jedné i druhé nohy, až byl nakonec zcela závislý na pomoci druhých. V tom mu byla velkou oporou jeho hospodyně Anička a zejména rodná sestra Jarka, které ho obětavě doprovázely až do posledních dnů.

Křížová cesta P. Michala skončila za dramatických okolností. Jeho nemoc vyžadovala pravidelnou dialýzu. Proto ho vozili pravidelně sanitkou do nemocnice. Při jedné jízdě se stalo, že před auto vyběhl z lesa divoký vepř, takže došlo ke srážce, při níž vypadl pan farář z neupoutaného invalidního vozíku a vážně se zranil. S velkými bolestmi pak ležel v českokrumlovské nemocnici, kde po několika dnech zemřel. Dalo by se říci, že se uzavřel jeden příběh obyčejného kněze. Přesto byl věrným služebníkem na vinici Páně, který může zvolat spolu s apoštolem Pavlem:

„Proto se raduji, že nyní trpím za vás a to, co zbývá do mého utrpení Kristových, doplňuji svým utrpením za jeho tělo, to jest církev. Stal jsem se jejím služebníkem, jak mi to uložil Bůh podle svého záměru, aby se na vás naplnilo Boží slovo.“ (Kol. 1, 24-25)

Ing. Jan Kalný

DIECÉZNÍ KATECHETICKÉ STŘEDISKO

Zbožnost, pobožnost, liturgie...

„Může se v poutním procesí ke kapličce v lese nést monstrance s Nejsvětější svátostí a také socha Panny Marie? Má být nejdřív Nejsvětější svátost a potom Panna Maria nebo obráceně? ... Je procesí jedním z projevů lidové zbožnosti nebo součástí liturgie? Jaký je vztah mezi liturgií a lidovou zbožností? ...“

Na tyto a podobné otázky hledali odpověď katecheté z českobudějovické diecéze v rámci tří denního semináře, který se konal 1. - 3. července 2009 v Č. Budějovicích. Jeho téma znělo „Katechetické aspekty v projevech lidové zbožnosti“.

První den semináře se katecheté setkali s otcem biskupem Pavlem Posádem. Po společné eucharistické slavnosti se otec biskup v krátké rekolekci dotkl třech témat:

- ukončení Roku sv. Pavla nás má inspirovat, abychom dále čerpali z bohaté studnice života tohoto apoštola národů;
- zahájení Roku kněží se netýká pouze presbyteria, ale nás všech;
- středem života církve je liturgie a žádný jiný projev víry ji nemůže nahradit nebo s ní být kladen na stejnou úroveň.

Druhý den se účastníci semináře seznámili v přednášce P. Františka Juchelky, kaplana farnosti sv. Mikuláše v Českých Budějovicích, s obsahem „Direktáře o lidové zbožnosti a liturgii“ (Kongregace pro bohoslužbu a svátosti, KNA Kostelní Vydří,

2007). Direktář se snaží „...organickým způsobem se snaží promyslet vazby existující mezi liturgií a lidovou zbožností, připomenout některé principy a dát směrnicí pro jejich praktické uskutečňování...“ (str. 15). V další části programu se pak posluchači zabývali katechetickými aspekty v projevech lidové zbožnosti tak, jak jsou uvedeny v základním katechetickém dokumentu - Všeobecném direktoriu pro katechizaci. V odpolední části programu prezentovali zástupci jednotlivých vikariátů různé formy lidové zbožnosti, které se realizují (případ-

ně se dříve realizovaly) v jejich domovských vikariátech.

Třetí a závěrečný den semináře byl věnován mariánské úctě v projevech lidové zbožnosti. V přednášce P. dr. Zdeňka Mareše, děkana farnosti u sv. Mikuláše v Českých Budějovicích, mimo jiné zaznělo:

- Panna Maria má nezastupitelné místo v liturgii i v lidové zbožnosti především jako Matka Pána Ježíše a také naše matka (Jan 19,27);
- ve středověku došlo k tomu, že Panna Maria byla v jakési až opozici vůči svému Synu (Panna Maria - odpouštějící, Ježíš Kristus - trestající);
- v přístupu k mariánským dogmatům jde v první řadě o záležitost srdce, ne rozumu;
- připomněl mariánskou úctu papeže Jana Pavla II.

V závěrečném shrnutí řekl generální vikář P. Adolf Pintíř mj., že vlivem situace posledních téměř 40 let jsme řadu obvyklých projevů lidové zbožnosti „naházeli“ na liturgii a ztratili jsme rozlišovací schopnost mezi jejich projevy. Proměna společnosti staví křesťany do zcela nové role: žít autenticky svou vírou v pluralitní společnosti. Úlohou katechety pro další období je učit žít vírou ve všedním dnu (tj. učit zbožnosti) a slavit neděli jako Den Páně všechna malá společenství farnosti.

Seminář byl poté zakončen slavením eucharistie. Celebrantem byl novokněz P. Josef Prokeš. Jako „mimořádný dar“ si katecheté odváželi z letošního semináře novokněžské požehnání.

-au-

Účastníci semináře v klášterním kostele Obětování Panny Marie

Pokračování na 16. straně.

Sny a skutečnost

V pořadí už 12. ročník akce Diecézního katechetického střediska s názvem „Projekt do škol“ měl své finále ve středu 3. června 2009. Na celodiecézní přehlídce v Koncertní síni Otakara Jeremiáše v Českých Budějovicích prezentovalo na 270 žáků a studentů své práce na téma „Sny a skutečnost“.

V didaktickém doporučení pro práci s tématem, které se věnovalo 90. výročí vzniku samostatného Československého státu, byl mj. požadavek, aby žáci/studenti nechali vyprávět „němé svědky“ uplynulé historie našeho státu: divadlo, školu, kostel, budovu, ve které se odehrával společenský život obyvatel...

Převážná část účastníků přehlídky si vybrala školu. Zpracování tématu bylo různé: od literárně-dramatického, dramatického, výtvarně-dramatického až po zpracování formou dokumentárního snímku na DVD. Účastníci, kteří reprezentovali svými pracemi své školy, obdrželi diplom za účast a DVD s prezentací uplynulých 12 ročníků „Projekt do škol“. Bývá zvykem, že jeden z účastníků dostává zvláštní diplom: „Za mimořádně zpracované téma projektu“

a zároveň věcnou cenu - knihu. V letošním roce bylo velmi náročné vybrat jenom jednoho účastníka. Všechny práce byly velmi dobré a také byly ukázkou spolupráce žáků/studentů se svými učiteli/profesyory.

Nakonec byla cena rozdělena: diplom si odvezli žáci ze Základní školy v Holubově a knihu dostaly studentky VOŠ sociální a SpŠ v Prachaticích za skvělou choreografii svého vystoupení. -au-

Žáci Základní školy v Holubově

**DIECÉZNÍ CHARITA
ČESKÉ BUDĚJOVICE**

srdečně zve na

**Setkání v synagoze
v Hartmanicích
u Sušice**

**11. srpna 2009
v 17 hod.**

Poté navštívíme
bývalý židovský hřbitov,
kde je hrob osvětivských žen
(zde končil transport).

Účast přislíbili:
ing. Jan Litomiský z Úřadu vlády ČR,
Diecézní charita Pasov (Německo)

Charita pomáhá obětem povodní

Sbírkové konto *Na pomoc obětem letošních povodní* vyhlásila Charita ČR sbírkové konto na číslo účtu: **22770022/0800** u České spořitelny, variabilní symbol: **906**. Na toto konto Charita ČR věnovala ze svého sbírkového účtu částku 200 000 Kč, dalšími 100 000 Kč přispěla KDU-ČSL. Přispět na sbírkové konto lze i osobně v pracovní dny od 9-16 hodin v sídle všech diecézních a arcidiecézních Charit v ČR a v sekretariátu Charity ČR, Vladislavova 12, Praha 1.

Sbírkové konto na pomoc lidem po povodních

22770022/0800 u České spořitelny, VS 906

PŘÍJMY

zdroj příjmů	počet dárců	částka (Kč)
dárci		
finanční dary do 999 Kč	803	298 262
finanční dary 1 000-9 999 Kč	1170	2 291 205
finanční dary 10 000-99 999 Kč	91	1 502 069
finanční dar od KDU-ČSL	1	100 000
dárci celkem	2065	4 191 536
Krizový fond Charity ČR	1	200 000
příjmy celkem	2066	4 391 536

(aktualizováno 8. července 2009)

VÝDAJE

příjemci částky, kteří je využili na konkrétní pomoc	částka (Kč)
Arcidiecézní charita Olomouc (okamžitá pomoc)	100 000
Diecézní charita České Budějovice (okamžitá pomoc)	100 000
Diecézní charita ostravsko-opavská (okamžitá pomoc)	400 000
dosavadní výdaje celkem	600 000

(aktualizováno 7. července 2009)

DIECÉZNÍ CENTRUM PRO RODINU

K zamyšlení nad prázdninami a vírou nabízíme ukázkou z knihy *Víra v rodině* od Christiane Ponsardové. Možná se o dovolené dostanete i k jejím dalším zajímavým kapitolám a to při čtení i při debatě v rodině.

Pěkné dovolené i prázdniny přejí Alena a Pavel Poláčkoví

Nové obzory

Prázdniny jsou obdobím zvlášť vhodným k tomu, abychom otevřeli své oči a srdce a rozšířili si obzory. Vychovávat děti ve víře neznamena jen poskytnout jim opěrné body a zvyklosti, které jim umožní v klidu se vyvíjet, ale také jim ukázat, že jednota církve se vyjadřuje v různosti Božích povolání. Znamená to naučit děti, že je „jeden Pán, jedna víra, jeden křest“ (Ef 4,5), ale že tato víra není prožívána a vyjadřována všude a všemi stejně; není jen jeden způsob, jak se správně modlit, jak si jako křesťan uspořádat den i život, jak konkrétně vyjadřovat lásku k Bohu a bližnímu, Je velmi důležité s tím vším děti, zvláště ty dospívající, seznámit. Z jakého důvodu?

* Děti by si neměly myslet, že jejich víra a jejich křesťanský život jsou nerozlučně spjaty s určitou podobou zbožnosti a určitým způsobem modlitby. To je zvlášť důležité v dospívání, když mají sklon k tomu, že opustí životní styl svých rodičů. Když se patnáctiletý Petr nechce modlit s ostatními členy rodiny růženec, neznamená to, že ztratil víru; a když třináctiletá Kamila nemůže najednou vystát kněze, jemuž dříve důvěřovala, neznamená to, že se odvrací i od Krista.

* Je nesmírně důležité, abychom své děti neučili toleranci, která všechno přijímá, protože všechno „má svou cenu“, což není správné, ale otevřenosti, zdravé zvědavosti, touze po poznání, úctě k druhým a shovívavosti. Děti by měly vědět, že všechny názory nejsou stejně hodnotné, ale že každý člověk, ať jsou jeho víra a způsob života jakékoliv, má nenahraditelnou a nevyčísitelnou hodnotu a zasluhuje si tu nejhleduplnější pozornost a nejopravdivější lásku. A rovněž by si měly uvědomovat, že povolání v církvi jsou různorodá a že touto rozmanitostí můžeme být občas zaskočeni.

* A konečně je důležité „neuzavírat“ Boha do našich omezených představ, které o něm máme. Bůh se nám ve víře dává v celé své plnosti, ale my ho zatím vidíme jen nejasně. Proto jsme stále v pokušení nějak si ho představovat, a když s dětmi mluvíme o Bohu, nevyhnutelně jim předkládáme svá slova, své vlastní představy a svá stanoviska, která by Boha mohla nebezpečně „uza-

vřít“. Pro děti je tedy nesmírně důležité, aby se setkávaly i s jinými křesťany, aby slyšely mluvit o Bohu i někoho jiného než nás a viděly, že se k němu můžeme modlit a vztahovat i jinak, než jsou z domova zvyklé. Díky tomu si uvědomí, že naše slova a představy Boha nikdy neobsáhnou a že to jsou jen cesty, po kterých k němu kráčíme.

Ale nemluvíme jen o modlitbě, prázdniny nám umožňují i mnoho dalšího:

* Modlit se s jinými rodinami. Je na nás, abychom dokázali využít příležitosti a této pro nás možná nezvyklé modlitbě se nebránili. Děti tak pochopí, že důležitá není ani tak vnější podoba modlitby, ale modlitba sama, ochota věnovat Bohu svůj čas a spojit se v jeho jménu. Až se vrátíme domů, asi své rodinné rituály nezměníme - a ani to není nutné, vždyť každá rodina je jedinečná a má svůj vlastní způsob modlitby, který tuto jedinečnost nejlépe vyjadřuje -, ale přineseme si poznání, že tutéž víru prožívají jiní lidé jinak, než jsme zvyklí my.

* Setkat se s řeholními společenstvími: v malých konventech či velkých klášteřích, s řeholnicemi rozjímavými i aktivními a tak podobně. I v této oblasti je dobré objevit kláštery a společenství, které našemu vlastnímu založení tak úplně neodpovídají. Toto je velmi důležité zvláště pro dospívající, kteří tak bez zbytečných slov pochopí, že víra jejich rodičů, byť se naprosto nenapadnutelně vyjadřuje tím či oním způsobem, se na tento určitý typ zbožnosti neomezují a že dospívající sami mohou cítit sympatie k jinému „proudu“, aniž by kvůli tomu museli být špatnými křesťany nebo nevďěčnými dětmi.

* Účastnit se velkých náboženských shromáždění (například poutí). Když se modlíme uprostřed davu, bývá někdy těžké se náležitě soustředit, ale velice konkrétně se tak můžeme dotknout univerzální podstaty církve. Růženec, který se budeme modlit 15. srpna v Lurdech, ve všech jazycích, spolu s lidmi ze všech koutů světa, s nimiž nás spojuje stejná důvěra v Boha a stejné nadšení, vydá za všechna kázání o „nekončících zástupech lidí hledajících Boha“.

Prázdniny nám nabízejí mnoho příležitostí k tomu, abychom objevili, co všechno je církev: využijme jich!

VYVEDENÍ Z POUŠTI NAŠEHO MANŽELSTVÍ

*Duchovně relaxační pobyt
pro rodiny
s P. Michalem Pulcem,
Alenou a Pavlem Poláčkovými*

2.-8. 8. 2009

Dům Jan Nepomucký,
Pernink, okr. Karlovy Vary

**LAST MINUTE - poslední
volná místa pro 2 rodiny!**

PROGRAM

Dopoledne:

Přednášky, sdílení,
společný čas manželské dvojice.
*Pro děti zajišťují program studenti
TF JU a Biskupského gymnázia*

Odpoledne:

Společný čas pro celou rodinu

Večer:

Rozhovory, adorace, mše svaté,
možnost svátosti smíření.
Pro děti zajištěno hlídání.

UBYTOVÁNÍ

Dva- až pětílůžkové pokoje;
4 pokoje mají vlastní sociální
zařízení,
další mají sociální zařízení pro
2 pokoje na společné předsiňce
(zrekonstruovaná budova
bývalé fary)

Celodenní strava zajištěna

CENY

Dospělí 2500 Kč,
dotovaná cena 1800 Kč
Dítě do 18 let s celou porcí 1470 Kč
Dítě s poloviční porcí 1070 Kč
Děti do dvou let bez nároku
na lůžko a stravu zdarma

DCR České Budějovice
dcr@bcb.cz * tel.: 731 402 981,
731 402 980, 380 420 342

POŠTOVNÍ SCHRÁNKA

Pěší pout' z Pelhřimova na Klokoty: 8.-9. 5. 2009

„Každý z nás na této zemi, poutníkem je k věčnosti...“

To jsou slova jedné křesťanské písně, ve které se také zpívá, že máme hledat pomoc u své Matky, která nás zbaví všech starostí a dovede nás až do věčné radosti. S důvěrou v pomoc naší nebeské Matky jsme se rozhodli absolvovat pěší pout' na poutní místo Klokoty, které se nacházejí v západní části Tábora na pravém břehu řeky Lužnice.

Pout' to byla náročná, zejména pro ty, kteří našli kuráž ujít za 2 dny celou trasu dlouhou téměř 60 km. Přesto se našlo 14 odvážlivců z řad dětí, mládeže a dospělých, kteří 8. května v dopoledních hodinách - po zahájení a požehnání v pelhřimovském kostele sv. Bartoloměje - vyšli na tuto dlouhou pout' za duchovního vedení vikáře P. Jaromíra Stehlíka a jáhna Jana Hambergera.

K nám do Pacova příputovali v odpoledních hodinách unavení na těle, ale svěží na duchu. Po ubytování na naší faře a po krátkém odpočinku jsme se společně sešli v kostele sv. Michaela při mši sv., kterou sloužil náš pan farář P. Tomáš Hajda s panem vikářem. Po požehnání jsme se odebrali na farní zahradu k přátelskému posezení u ohně. Pacovští farníci se postarali o pohoštění, opékaly se špekáčky, zpívalo se u ohně a mladí hráli různé hry nebo odpočívali. Vždyť nás druhý den čekala túra dlouhá přes 30 km.

My, Pacovští, jsme to měli tentokrát kratší, co se týkalo kilometrů i dní. Také už jsme měli nějaké zkušenosti s dlouhými pěšími poutěmi, neboť od roku 2005 vždy v sobotu před křesťanskou poutí absolvujeme pěšky pout' 34 km z Pacova až na Křemešník, zakončenou mší sv. v kostele Nejsvětější Trojice, a Pelhřimovští se k nám přidávají až na posledních 10 km. (Letos to ovšem tak nebylo. Na 5. pěší pout' Křemešník 2009 dne 6. 6. v 6 hod přijel pan vikář P. Jaromír s panem farářem Hajdou autem z Pelhřimova a šli s námi celou trasu už z Pacova. Stejně tak Pelhřimovští přijeli podpořit, a to ve větším počtu, i naši májovou pěší pout' na Stražiště ke kapli sv. Jana Křtitele, uskutečňovanou dne 2. 5. 2009 a zakončenou mší sv., při které byly dvě děti ze Salačovy Lhoty připravovány na křest. Po návratu autobusem se konalo ještě přátelské posezení na pacovské faře. Děkujeme Pelhřimovským za podporu!)

Druhý den (tedy 9. 5.) jsme se probudili do krásného slunečného dne a posilnění spánkem i dobrou snídaní jsme zahájili v 7 hod naše další pěší putování krátkou bohoslužbou a požehnáním v pacovském kostele svatého Michaela. Naše procesí se ještě rozrostlo o 2 poutnice z Pacova a další 2 poutníci přijeli ráno autem z Pelhřimova.

S nadšením ve tváři a s odhodláním, že všech-

ny obtíže poutí přijmeme jako obět' z lásky ke Kristu a k Panně Marii, jsme se vydali směrem na Tábor, ne však po hlavní silnici, ale po vedlejší silnici přes Rovnou, Vodici, Kloužovice a Zárybnickou Lhotu. Všude byl klid, jen občas přejelo nějaké auto. Zpočátku nám nechybělo rychlé tempo. Cesta lesem byla nádherná, zvláště dobře se nám šlo za zpěvu a při modlitbě. Modlili jsme se vlastně celým tělem.

Cestou jsme se několikrát zastavili k občerstvení, a také k modlitbě u každého křížku, který jsme míjeli. Zažili jsme i legraci, spoustu krásných zážitků i pohledů na přírodu kolem nás. Potkali jsme paní, která hledala ztraceného pejska, a snažili se jí nějak pomoci. Obdivovali jsme vznešenost a krásu světa, který nás obklopoval, zejména dva dvouhrbé velbloudy, které jsme k našemu úžasu spatřili se skupinkou lidí na kraji lesa. Mladí se střídali v nesení kříže a určovali také tempo chůze. Ze všech vyzařovala radost, což mělo vliv i na okolí, hlavně na lidi, které jsme potkávali a vydávali jim tak svědectví o svém vztahu k Bohu, o tom, že víra v Boha nemůže být jen něco povrchního, když jsme obětovali svůj čas a námahu a vydali se na tak náročnou cestu plnou nepředvídatelných okolností.

Kilometry ubíhaly a nás začaly pobolívat nohy. Museli jsme trochu zpomalit. Utrmácení a unavení jsme se osvěžili i krátce odpočinuli u hostince v Zárybnické Lhotě. Teď jsme si mohli vybrat cestu do Tábora buď po hlavní silnici nebo oklikou, což bylo trochu delší. Vzhledem k naší únavě jsme si vybrali tu méně hezkou, ale kratší cestu. „Do Tábora už je to jen tolik, kolik z Tábora do Klokot,“

povzbuzoval nás vikář P. Jaromír, který měl z nás asi nejvíce energie a v jehož hlavě se zrodil nápad podniknout tuto pout'. Únava se stupňovala, nohy bolely čím dál více. Devět hodin téměř nepřetržitě chůze a 35 km v nohou udělaly své. Před Táborem už to vypadalo, že to někteří vzdají a na Klokoty pojedou městskou dopravou. Ale nakonec odhodlaně vykročili. Vždyť přece každá pout' musí být obět'. A tak všichni statečně snášeli všechny bolesti, únavu i horko. Nejtěžší to bylo pro ty, kteří takovou pout' podnikly poprvé. Ale vydrželi to a nelitovali, že to zkusili. A obzvláště musíme ocenit odvalu dětí a mladých, že v dnešní době zaměřené převážně materiálně, se nebáli s námi vyjít a veřejně Bohu sloužit. Věříme, že příště půjdou zase. Vždyť častější trénink jen prospěje. Opálení i zpocení, někteří s oteklými nohama a puchýři, jsme přešli Tábor.

Už nám zbýval necelý kilometr chůze do kopce po turistické značce. Když se v dálce objevily věže klokotského kostela, začala naše pout' nabývat větší duchovní rozměr.

A pak už nás čekaly samé hezké okamžiky. Vřelé přivítání P. Martinem Sedloněm, který spolu s naším vikářem P. Jaromírem Stehlíkem a za asistence jáhna Jana Hambergera sloužili mši sv. A to zejména pro nás, poutníky. Cítili jsme vnitřní pokoj a sílu, jako bychom duchovně ožili.

Vycházíme z kostela a opět nás mile překvapila ochota nejen P. Martina, ale i tábořských farníků, kteří se nabídli, že nás odvezou svými auty na vlakové nádraží. Krásný pocit byl, když nám jedna poutnice, která do Klokot přijela autem, řekla, že byla na pouti duchem s námi. Všichni jsme se šťastně

navrátili a snad pochopili, že naše námaha a utrpení mají smysl, protože nás přivádějí blíž k Bohu. Vždyť celý náš život je poutí a každý z nás je poutníkem k věčnosti.

Apoštol Pavel, který nelitoval námahy, a téměř celý jeho život byl poutí s hlásáním evangelia, nám může být příkladem.

Za CMŠ a SVČ Pacov Marie Simandlová

Duchovní obnova „Seminář života v Duchu sv.“ v Sušici

V neděli 7. června při dětské mši sv. v děkan-
ském kostele sv. Václava v Sušici proběhl
obřad „rozeslání“ účastníků Semináře života
v Duchu svatém 2009. Pro nás, 26 absolven-
tů semináře, nezapomenutelný zážitek. Mše
sv. byla celebrowaná duchovním správcem
naší farnosti, P. Janem Löffelmanem Jc.D,
který nás během celého semináře připravoval
a po více než tři měsíce nám věnoval svůj čas
a energii. Věnoval se nám přímo otcovsky
a za to mu patří naše upřímné Pán Bůh
odměň.

A o co že vlastně po celý seminář šlo?
Především o prohloubení naší víry a totální
obnovu našeho života, křesťanského života
v plnosti uvnitř církve. V neposlední řadě
i o utužení přátelských vztahů. Seminář byl
i pro celou naši farnost a potažmo pro celou
Kristovu církev požehnáním a darem Ducha
svatého.

Jen tehdy ale seminář splní svůj cíl, když
nahromaděné duchovní energie - hřívný, které
jsme obdrželi - budou předány druhým lidem.
Když my, co jsme byli evangelizováni, bude-
me evangelizovat druhé. Opravdu jen a jen na
nás záleží, budeme-li „světlem v temnotě“,
„solí země“ a „kvasem v mouce světa“.

Poděkování patří všem, kteří v naší farnosti
i v jiných farnostech (např. Písek, Volyňě)
doprovázeli náš seminář modlitbami apod.

Slavnost Těla a Krve Páně na Lomečku

Jako každý rok i letos se zúčastnil autobus
poutníků ze Sušice slavností Těla a krve Páně
na mariánském poutním místě Lomec
u Vodňan. Počasí nám sice moc nepřálo, slun-
níčko co chvíli střídalo prudký déšť, ale mys-
lím, že to nic neubralo na nádherném duchov-
ním zážitku. Ono se ne nadarmo říká, že „co
nic nestojí, za nic nestojí“ a ke správné pouti
přece trocha obětí patří.

Hlavním celebrantem byl - a na Lomečku zda-
leka ne poprvé - mons. ThDr. Josef Koukl,
emeritní biskup litoměřické diecéze. Spolu
s ním koncebrovali místní duchovní správce
P. Patrik Maturkanič, P. Pavel Liška z Netolic
a námi připutovaní P. František Kroczek,
OFM Cap. ze sušického kláštera bratří kapucí-
nů. Po mši sv. následoval tradiční průvod
s monstrancí pod baldachýnem k jednotlivým

oltářníkům za doprovodu asistence, družiček,
hudebníků a nás poutníků z mnoha míst naší
diecéze. Vše jako v předchozích letech per-
fektně připravené a to mimo jiné zásluhou
Šedých sester III. řádu sv. Františka, které na
Lomci žijí a působí. Pán Bůh jim a všem ostat-
ním odměň za jejich péči a lásku, s jakou kaž-
doročně tuto slavnost připravují.

Moje poslední poděkování míří do věčnosti
a patří paní Josefě Hušákové, která pro nás,
sušické poutníky, dlouhá léta zajišťovala
autobus na toto krásné poutní místo a která
byla letos v únoru ve věku téměř 87 let povo-
lána naším Nebeským Otcem z tohoto světa.
Za vše dobré, co pro církev a pro nás vykona-
la, nechť ji Pán bohatě odmění.

Václav Pikeš, Sušice

Postřehy

Každý rok bývá ve farnostech veliký svátek -
to když jdou děti k prvnímu přijímání. U nás
v Týně nad Vltavou takový svátek také byl
a to v červnu. Bylo to nádherné. Všechny
malé holčičky šly v bílých dlouhých šatech,
připomínaly mi nevěsty. A tak mne napadlo,
jestli některá z nich třeba jednou nebude
nevěstou Ježíše Krista a nepříjde do kláštera
také v dlouhých bílých šatech. Ale to již
samozřejmě předbílám. Víím jen, že cesty
Boží jsou nevyzpytatelné.

Dnešní den, jak jsem se zmínila byl veliký
svátek, vždyť děti se poprvé setkaly s živým
Kristem v podobě hostie. Když jsem se na tu
krásu dívala, bylo mi líto, že dospělému člo-
věku není veřejně tato krása dopřána. Myslím
tím, podělit se s ostatními o své pocity, obrov-
skou radost, která zaplňuje srdíčko tak, až
samou radostí přetéká. Ta radost se nedá
slovy vyjádřit. Vždyť dospělý člověk vnímá
všechno úplně jinak. Za prvé - mnohé stojí
velké úsilí jít za Bohem a ustát ten tlak okolí,
rodiny a všech, kteří nemohou pochopit, co
„na té víře“ vidíte a čemu to vlastně věříte.
Mnohé lidi na té své cestě za Bohem ztratíte.
Ale pak přijde ten vytožený sváteční den,
kdy poprvé přijmete pro své tělo a duši veli-
kou sílu a lásku, přijmete samotného Ježíše
Krista. Kdo to jako dospělý neprožil, nepo-
chopí. A tak mi trochu bylo líto, že na tu
radost jsem tehdy byla sama, stála v řadě celá
rozechvělá a čekala, až mi pan farář poprvé
podá Tělo Páně. Když jsem Tělo Páně přijala,
v tu chvíli mi proběhlo hlavou, co všechno
jsem musela obětovat, abych mohla stát
v řadě věřících a jaký závazek na sebe беру.
Ale věděla jsem, že jakákoliv oběť za to stojí.
Dnes ty malé děti ještě neví, jak někdy je veli-
ce těžké, přetěžké, dodržovat nejen Desatero,
ale snažit se, aby pramen víry nikdy „nevy-
schl“, aby víra byla živá a člověk se pro dru-
hého dokázal obětovat.

Pochopila jsem také, že se máme spolehat jen
na Boha, nikoliv na člověka, protože Bůh
nikdy nezkłame, ale člověk ano. O tom jsem
se mnohokrát přesvědčila. Jednou nám pan

farář při mši vyprávěl, že člověk nemůže
spatřit Boha, protože kdyby užíval jen jeho
tvář, tak by zemřel, jak je krásná. Já tomu
věřím, neboť Bůh je láska a láska je krásná.

Eva Dvořáková

Poutí k Panně Marii Klokotské

v sobotu 15. srpna 2009

PROGRAM:

8 hod. - první mše sv.

novokněz P. Stanislav Brožka

10 hod. - hlavní mše sv.

*emeritní biskup litoměřický
Mons. ThDr. Josef Koukl*

host: *P. Roman Musil, OMI,
misionář na Haiti*

14 hod. - beseda o Haiti

**15.30 hod. - Klokotské hodinky
a sv. požehnání**

Od rána možnost přistoupit
k svátosti smíření

Srdečně zvou

Římskokatolická farnost Tábor-Klokoty
a Obláti Panny Marie Neposkvrněné,
Staroklokotská 1, 390 01 Tábor,
tel.: 381 232 584,
klokotyomi@volny.cz, www.klokoty.cz

*Pohledem ukřižovaného Spasitele se díváme na
svět vykoupený jeho krví s touhou, aby lidé
účastní jeho utrpení poznali také moc jeho zmrt-
výchvstání.*

Stanovy a pravidla OMI

Misionáři obláti

Panny Marie Neposkvrněné
s radostí oznamují, že náš spolubratr

Vlastimil Kadlec, OMI

ve čtvrtek 6. srpna 2009 v 17 hod.

složí při mši sv.

v kostele P. Marie Nanebevzaté
v Táboře-Klokotech

věčné sliby v naší kongregaci.

Na témže místě přijme
v sobotu 8. srpna 2009 v 15 hod.
jáhenské svěcení

vkládáním rukou plzeňského biskupa
mons. Františka Radkovského.

*Těšíme se na vaši účast a děkujeme
spolu s naším spolubratrem za vaše modlitby!*

Srdečně zvou

Obláti a farníci farnosti Tábor- Klokoty

Lesní pouť u Stožecké kaple

V neděli 16. srpna v 15 hod.

proběhne již 20. ročník
česko-německé slavnosti
pod širým nebem v krásném
šumavském prostředí u lesní kaple
Panny Marie pod Stožeckou skálou.

Hlavním celebrantem bude
prof. ThDr. Albert-Peter Rethmann.

Více informací u P. Jindřicha Hyblera,
řk. farnost Volary, tel. 388 333 205

KAPUCÍNSKÝ KOSTEL V SUŠICI

Františkánská pouť „Porciunkule“

neděle 2. srpna

Název Porciunkule je označením
pro Františkánskou Kapli Panny
Marie Andělské poblíž francouz-
ského města Assisi. V překladu
toto slovo znamená malý díleček,
nejmenší částičku což vyjadřuje to
nejnutnější co františkánský řád ke
svému životu potřebuje.

LOMEC

1. 8. (sobota) v 17 hod.
Letní pouť

Celebruje Mons. Josef Kavale,
České Budějovice

13. 8. (čtvrtek) v 17 hod.
Fatimský den

P. ThDr. Vlastimil Kročil,
Veselí nad Lužnicí

5. 9. (sobota) v 17 hod.
Zářijová pouť

Kardinál Miloslav Vlk, Praha

13. 9. (neděle)

Pouť k Panně Marii

8 hod. - Ranní mše svatá
P. Václav Klíma

10 hod. - Pontifikální mše svatá
Mons. Jiří Padour, OFMCap.

14 hod. - Poutní koncert

15 hod. - Mše svatá pro mládež
P. Josef Sláčík

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST TÁBOR-KLOKOTY a OBLÁTI PANNY MARIE NEPOSKVRNĚNÉ

vás zvou na

1. SOBOTA NA KLOKOTECH

1. srpna 2009

se sv. Janem Vianneyem
se zvláštní modlitbou za kněze
a kněžská povolání

5. září 2009

pro Benedikta XVI.
se zvláštní modlitbou
za papežskou návštěvu v naší zemi

začátek: 15 hod., Klokotské hodinky

SLOVO - MEDITACE - MODLITBA - ADORACE

17 hod. mše svatá v kostele Nanebevzetí Panny Marie

PREMONSTRÁTSKÝ KLÁŠTER MILEVSKO

4. 8. 2009 v 19 hod., druhé nádvoří kláštera

HRADIŠŤAN PRO KLÁŠTER

Účastí na tomto koncertě podpoříte snahy o obnovu Milevského kláštera.
Vstupné: předprodej 250 Kč, na místě 300 Kč

7.-9. 8. 2009 ve 21 hod., druhé nádvoří

TŘI DNY DOBRÉHO FILMU

Třetí ročník úspěšného letního promítání v areálu kláštera (vstupné na každý film 40 Kč)

7. 8. **BABÍ LÉTO**: český film se Stellou Zázvorkovou a Vlastimilem Brodským.

8. 8. **IVETKA A HORA**: dokument Víta Janečka vyhodnocený jako nejlepší film r. 2008.

9. 8. **VŠICHNI DOBRŮ RODÁCI** - trezorový film Vojtěcha Jasného s Radovanem
Brzobohatým a dalšími předními československými herci.

17. 9. 2009 v 19 hod., Latinská škola

HOST V LATINSKÉ ŠKOLE: Sylvie Krobová

Herečka a zpěvačka, šansoniérka. Sama své písně-šansony skládá, hraje na klavír nebo
akordeon a zpívá. Vstupné: předprodej 90 Kč

K ČETBĚ A STUDIU DOPORUČUJEME

Bulgakov Sergej - Zápisky a duchovní deník teologa

Krátké texty jsou záznamem vnitřních podnětů, popisují setkání, osobní zápasy. Uvádí do autora bilancování se životem, těžkou nemocí i blížící se smrtí. Ukazují duchovní tvář největšího ruského teologa moderní doby.

Refugium, váz., 431 s., 380 Kč

Cetkovský Gorazd, Charouz Jindřich Zdík - Mariánské Vydří

Publikace věnovaná Kostelnímu Vydří - 100 rokům karmelitánského kláštera a třisetleté historii poutního místa.

Karmelitánské nakl., brož., 109 s., 149 Kč

De Crescenzo Luciano - Příběhy Istitivo Odyssea pro dnešní čtenáře

Autor přistupuje ke klasické látce s jistou dávkou humoristické neuctivosti, která z ní činí poutavý a zábavný román. Převádí Odyssea do prózy psané současným jazykem, dává jí lehce ironický kabát a klasické epizody provází osobním komentářem.

Dokořán, váz., 219 s., 298 Kč

Freedman Jill, Combs Gene - Narativní psychoterapie

Narativní psychoterapie je přístup založený na teorii sociálního konstrukcionismu a narativní metafory. Autoři popisují své filozofické základy, poté se zabývají vlastní metodou, zejména dekonstrukcí, rozvíjením klientova příběhu, neboť odvozují, že příběhy konstituují lidskou zkušenost.

Portál, brož., 319 s., 469 Kč

Herzl Theodor - Židovský stát

Autor, vídeňský novinář (1860-1904), se pokusil nalézt jasnou odpověď na tzv. židovskou otázku. Přírodním popudem mu byla Dreyfusova aféra i neúnosná situace Židů v tehdejší světě a obzvlášť v Rusku.

Academia, váz., 139 s., 180 Kč

Lachmanová Kateřina - Kotva naděje

Kde a jak hledat naději v dnešní době plné skepse, strachu a špatné nálady? Co je autentická křesťanská naděje a co jsou její karikatury? V této knížce se autorka věnuje právě těmto palčivým otázkám.

Karmelitánské nakl., brož., 71 s., 89 Kč

Pithart Petr - Devětaosmdesátý

Autor vysvětluje cíle sametové revoluce r. 1989, jako byla otevřená společnost, pluralistické poměry, svobodná soutěž politických stran a další důležitá témata.

Academia, váz., 284 s., 300 Kč

Pojar Miloš - Izrael

Výklad dějin židovského státu od nejstarších dob s akcentem na 20. století, zejména bouřlivou 2. polovinu, v níž Izrael několikrát bojoval o holou existenci. Čtenář nalezne také encyklopedická hesla, přehled vzájemných vztahů i aktuální rady pro turisty a obchodníky.

Libri, brož., 199 s., 200 Kč

Self David - Encyklopedie světových náboženství

Bohatě ilustrovaný text výstižně představuje hlavní světová náboženství, jejich historii, učení, bohaté tradice a rituály.

Karmelitánské nakl., váz., 119 s., 299 Kč

PERSONALIA

USTANOVENÍ

P. Mag. theol. Stanislav Brožka, novokněz, byl od 1. 7. 2009 ustanoven farním vikářem v Táboře a excurrento administrátorem farností Miličín a Neustupov, vikariát Tábor.

P. Mgr. Jan Hamberger, novokněz, byl od 1. 7. 2009 ustanoven farním vikářem v Pelhřimově a excurrento administrátorem farností Nová Cerekev, vikariát Pelhřimov.

P. Mgr. Petr Hovorka, novokněz, byl od 1. 7. 2009 ustanoven farním vikářem v Prachaticích a excurrento administrátorem farností Lažiště a Záblatí, vikariát Prachatice.

P. Josef Prokeš, novokněz, byl od 1. 7. 2009 ustanoven farním vikářem Římskokatolické farnosti-děkanství u kostela sv. Mikuláše v Českých Budějovicích. Ustanovení spirituálem Biskupského gymnázia J. N. Neumanna v Českých Budějovicích zůstává v platnosti.

P. Mgr. Jaromír Stehlík, okrskový vikář a administrátor v Pelhřimově, byl od 1. 7. 2009 odvolán z úřadu administrátora in spiritualibus farností Nová Cerekev. Všechna ostatní ustanovení zůstávají v platnosti.

P. Karol Laburda, bývalý člen dominikánského řádu, byl od 1. 7. 2009 ustanoven duchovním správcem Školských sester de Notre Dame v Kardašově Řečici.

ŽIVOTNÍ JUBILEA

P. Josef Maluš, SDB, České Budějovice, oslaví 28. 8. 2009 své osmdesáté narozeniny.

P. Stanislav Bušta, Velký Bor, oslaví 15. 9. 2009 své šedesáté narozeniny.

P. Ing. Jan Mičánek, Protivín, oslaví 28. 7. 2009 své padesáté narozeniny.

Všem jubilantům upřímně blahopřejeme.

ÚMRTÍ

P. Vojtěch Ivo Kvapil, OCist., zemřel 26. 6. 2009 v Kněžském domově v Českých Budějovicích-Suchém Vrbném ve věku 85 let. Po rozloučení v kostele sv. Cyrila a Metoděje v Českých Budějovicích-Suchém Vrbném byl pohřben 2. 7. 2009 do kněžského hrobu na hřbitově sv. Otýlie v Českých Budějovicích.

R. I. P.

-acebb-

LOMEC

Duchovní cvičení pro dívky

9. 8. (neděle) - 13. 8. (čtvrtek)

Jako každoročně i letos nabízíme duchovní obnovu pro dívky 16–35 let, které si chtějí o prázdninách udělat čas, aby se setkaly s Bohem: skrze Boží slovo, společenství stejně smýšlejících, skrze modlitbu, mše sv., svátosti, zpěv, rozhovory, krásu přírody... Bůh mluví i v tichu, ke kterému bude také dost příležitostí.

Zveme Tě do krásného mariánského prostředí poutního místa Lomec u Vodňan a pod střechu kláštera Sedých sester.

Duchovním průvodcem bude
P. Bartoloměj Černý, OFM z Plzně.

Začátek je v neděli
kolem 18. hodiny a ukončení
ve čtvrtek dopoledne.

Bližší informace a možné přihlášení:
tel.: 383 382 703
e-mail: kongregace@lomec.cz

*Na hlubinu zajed,
vystup na vysokou horu...*

(Píseň, Koinonia 105)

DUCHOVNÍ PUTOVNÍ OBNOVA

pro děvčata od 16 let
v Kašperských Horách
3.-8. 8. 2009

Začátek: 3. 8. večer
(přijet můžete během dne)
Ukončení: 8. 8. (zřejmě dopoledne)

Duchovní program povede
P. Pavel Rousek

Součástí programu budou témátka, chvíle ztišení, slavení liturgie, duchovní rozhovory, sdílení ve společenství, putování po šumavských kopcích, ...

Cena: dobrovolný příspěvek (podle možnosti), cestu si platí každý sám.

Co s sebou: dobré boty, sportovní oblečení, poznámkový blok a tužku, můžete si vzít hudební nástroj (tedy jen ten, který se dá přivést), Bibli, přezůvky, věci osobní potřeby.

Přihlášky (nejpozději do 18. 7.)
Školské sestry de Notre Dame
S. Anežka Bednářová
U Soudu 813/7
500 03 Hradec Králové
anezkabednarova@seznam.cz
mob. 731 275 905

Více info:
<http://www.signal.cz/anezka-nd>

Radio Proglas

vysílá na území jižních Čech na frekvencích 88,7 FM v Táboře, 89,5 FM v Písku, 92,3 FM v Českých Budějovicích a 107,5 FM z Nových Hradů. Podrobný týdenní program najdete v Katolickém týdeníku nebo na internetové stránce www.proglas.cz. Máte-li zájem o podrobný rozpis vysílacího schématu, můžete o něj požádat na adrese redakce@proglas.cz.

K místům a farnostem, z nichž Radio Proglas pravidelně přenáší **bohoslužby**, patří také České Budějovice, konkrétně salesiánská farnost sv. Vojtěcha v městské části Čtyři Dvory. Proglas přenáší odsud mše svaté vždy v pátek kromě prvního v měsíci, a to v obvyklém termínu, tedy v 18 hodin. **Pouze v době letních prázdnin se bohoslužby nepřenašejí.**

* *Novokněz P. Josef Prokeš.* Rozhovor s čerstvě vysvěceným duchovním z česko-budějovické diecéze o jeho cestě k Bohu i mladým lidem, jejichž pastorační se rozhodl věnovat, nabízíme k poslechu v neděli 2. srpna. Vyprávění o dětství za totality, mládí ve skautingu, životě v semináři, současných aktivitách i plánech do budoucna zachytíte v rámci cyklu *Křesťan a svět* od 17 hodin. V česko-budějovickém studiu Jan připravuje Jitka Skříčková.

* *Barvínek* v srpnu.

4. 8. Správný borec Jenda Lukeš - šéfredaktor časopisu Tarsicius, jeho víra a životní priority.

8. 8. Plzeň - protože je možné Proglas naladit už i na Plzeňsku, rozhodli jsme se metropoli západních Čech představit, a to z nejvyšší kostelní věže v České republice.

11. 8. Ve středu Afriky - Honza Fous absolvoval misie ve Středoafrické republice a o životě na rovníku povypráví i v našem studiu.

15. 8. *S hlavou v oblacích a nohama taky* - s budoucím pilotem Václavem Soukopem mezi Karlovými Vary a Berounem.

18. 8. *Telefonické Riskování.*

22. 8. *Hvězdy nad hlavou* - rok 2009 jako rok astronomie.

25. 8. a 29. 8. *Sto českých nej IV.* - stříhový pořad připomene další exempláře a zajímavosti z rubriky Sto českých nej, která jsme si v uplynulém školním roce představovali. Seznámíme se s výrobcem bleskosvodu Prokopem Divišem, projdeme se po Karlově mostě a nabídneme rozhovor s Janem Jesenským den před jeho popravou. *Barvínek* naladíte každé úterý v 16 hod. a reprízu v sobotu od 9.30 hod. Můžete navštívit i stránky www.barvinek.proglas.cz, kde naleznete zajímavosti z natáčení, fotografie nebo zpěvník. Na slyšenou se těší Luděk Strašák a Karolina Antlová.

* *Rozhovor s prof. Milanem Sládkem*, mimem, choreografem, režisérem a pedagogem i výtvarníkem vysíláme ve čtvrtek 6. srpna od 22 hod. Nositele státní ceny Slovenskej republiky a předního umělce světové pantomimy představí ostravský redaktor Pavel Kabzan.

* *„Mimo církve není spásy.“* Tato věta vzbuzuje uvnitř církve mnohé spory a bouří emoce zejména v ekumenickém a mezináboženském dialogu. S Mgr. Michalem Opatrným, Dr. theol., pedagogem Teologické fakulty JU v Českých Budějovicích, sledujeme konkrétní výroky koncilních dokumentů a snažíme se hledat odpovědi na současné otázky po významu evangelizace, misie a apoštolátu v pluralitní společnosti. Pořad *Mimo církve není spásy - z pohledu koncilních dokumentů* zachytíte v sobotu 8. srpna v 17 hod. Přípravuje Petr Pospíšil z česko-budějovického studia Jan.

* *Kláster premonstrátů Teplá.* Prostorami, které svědčí o pohnutých dobách českých dějin, provází a o tepelské kanonii hovoří její administrátor P. Augustin Ján Kováčik. Další díl cyklu *Dotýkání světla* s redaktorkou Janou Beránkovou vysíláme v pondělí 10. srpna od 22 hod.

* *Baroko 2009.* S hudebním skladatelem, muzikologem, dirigentem a organizátorem olomouckého festivalu Baroko Tomášem Hanzlíkem zveíme na jednotlivé koncerty a další události letošního ročníku. Přehlídka probíhá na několika místech v Olomouci od poloviny srpna do konce září. Více se dozvíte ve středu 12. srpna ve 22 hod. od Radky Rozkovcové z olomouckého studia Radim.

* První zářijový *Magdazín* věnuje Magda Hauserová brněnskému Centru pro rodinu a sociální péči. O připravovaném kurzech a jiných činnostech zjistíte více ve středu 2. září od 9.30 hodin.

* *Bohumilá farnost P. Bohumila.* Rozhovor s P. Bohumilem Víchou, farářem z farnosti sv. Jiří v Dobré u Frýdku, nabízíme k poslechu ve čtvrtek 17. září od 22 hod. Řeč bude mimo jiné i o poutním kostele svatého Antonína na hoře Malá Prašivá v Moravskoslezských Beskydách nebo o kapli Navštívení Panny Marie v Nižních Lhotách. Závěrem pořadu P. Bohumil zavzpomíná na osobní zážitky z celosvětového setkání mládeže v australském Sydney. Přípravuje ostravský redaktor

Antonín Žolnerčík.

* V pátek 18. září od 16 hod. vysíláme další díl cyklu *Všimli jsme si*. V rámci Kulatého stolu víry se Marie Blažková a P. Damián Škoda zaměří na téma *Pastorace povolání a svatá Ludmila*.

* Středeční *Magdazín* s datem 23. září připravuje Jana Beránková z pražského studia Kristián. V magazínu nejen pro ženy nabízíme ohlasy na minulý papežské návštěvy a nastíníme také očekávání spojená s příjezdem papeže Benedikta XVI. do České republiky. Naladíte v 9.30 hodin.

* Na Podzimní knižní veletrh do Havlíčkova Brodu vás v pátek 25. září od 16 hod. pozve Marie Blažková. Těšit se můžete na rozhovor s ředitelkou veletrhu Markétou Hejkalovou, a to v relaci *Všimli jsme si*. -js-

Římskokatolická farnost
Římov

slaví

v neděli 19. července 2009

MARIÁNSKÉ MODLENÍ
V AMBITECH
ŘÍMOVSKÉ LORETY

a zve na tuto zpívanou

POUŤ RODIN,

konanou věrně v duchu 300leté jezuitské tradice, jinochy i dívky, snoubence, manžele, rodiče, děti i prarodiče, a všechny, kterým leží na srdci obroda rodiny do podoby Rodiny Nazaretské.

8.30 hod. - mše sv.

v kostele Svatého Ducha

9.15-12 hod. - mariánské modlení
v ambitech Domku svaté Rodiny Nazaretské, který je svatyní rodiny, v níž Loretánskou Pannu vzývají zbožní věřící jako patronku svých rodin a domovů.

Bližší informace na tel. 387 987 244,
mobil 723 064 946.

Giuseppe Siri

Giuseppe (Josef) Siri se narodil ve velmi skromných poměrech 20. května 1906 v přístavním městě Janov, kterému zůstal věrný po celý svůj život. Studia absolvoval nejprve od roku 1917 v Malém semináři, následně pak v Arcidiecézním semináři. Dne 22. září 1928 byl vysvěcen na kněze a pokračoval ve studiích na Gregoriánské univerzitě v Římě, kde dosáhl dokrotátu teologie.

Po návratu do rodné diecéze působil nejprve jako kaplan; v letech 1931-1946 jako profesor dogmatické teologie a homiletiky v tamějším semináři. Krom toho přednášel i na dalších ústavech a v roce 1937 se stal rektorem „Teologické koleje sv. Tomáše Akvinského“. Papež Pius XII. ho jmenoval 11. března 1944 pomocným biskupem pro arcidiecézi Janov a současně se stal i generálním vikářem.

Když v roce 1945 němečtí okupanté hrozili zničením přístavu a významných památek města, arcibiskup pověřil svého světitího biskupa Siriho, aby s nimi vyjednával. Neví se již přesně, zdali to byl osobní šarm či obdiv nad majestátem a velebností biskupa, s nímž se prezentoval před německými důstojníky, ale město bylo ušetřeno zkázy. Na tento odvážný postoj mladého biskupa obyvatelé Janova nikdy nezapoměli.

Po smrti janovského arcibiskupa, kardinála Boetto, byl Siri jmenován 14. května 1946 jeho nástupcem; do sboru kardinálů byl připočten v lednu 1953. Zastával nejrůznější významné funkce uvnitř italského episkopátu a od roku 1955 byl předsedou biskupské komise pro Katolickou akci. Několikrát byl papežem Piem XII. jmenován osobním legátem a jako oddávající se účastnil velkolepé svatby krále Baldovina I. v Belgii. V říjnu 1959 byl jmenován předsedou Italské biskupské konference. Vynikal nejen jako schopný organizátor, ale především jako brilantní teolog - „tomista“.

Po vyhlášení 2. vatikánského koncilu byl členem přípravné komise a stejně tak i v průběhu koncilu zastával důležité funkce v dalších komisích. Ve svých příspěvcích na koncilu se zasazoval, aby vždy a za každou cenu převládla linie věrná tradici. Patřil jednoznačně k zastáncům tradice a měl silnou podporu tzv. konzervativního proudu v církvi. Vynaložil veškeré úsilí na to, aby kněží z okruhu Mons. Lefébvre zůstali v katolické církvi. Do semináře v Janově přijal vel-

ký počet tradicionalisticky laděných seminaristů, kteří by za jiných okolností pravděpodobně odpadli od katolické církve.

Čtyřikrát se účastnil volby papeže a pokaždé bylo obecně očekáváno, že právě on v bílém taláru vystoupí na balkon baziliky sv. Petra. V některých konzervativních kruzích se dokonce spekulovalo o tom, že při konkláve v roce 1958 měl již dostatečný počet hlasů a byl zvolen papežem, ale na přání kardinálů z východní části Evropy se vzdal úřadu z důvodu, že by jeho volba přinesla ještě větší zhoršení situace pro církve za „železnou oponou“. Do jisté míry k takovým spekulacím přispěl on sám, když v rozhovoru s novináři neskrýval rozhořčení nad situací pokoncilní církve: „Chybil jsem, protože bych měl možnost zabránit určitým věcem... Mám obavu to vyslovit, ale řekl bych, určitým bludům! Měl jsem velké výčitky svědomí, takže jsem prosil Boha za odpuštění. Dopustil jsem se chyby a dnes tomu rozumím. Doufám, že mi Bůh odpustí“.

Mezi významné pastorační počiny Siriho episkopátu je možné zařadit Eucharistický kongres, vybudování nového semináře, Národní kongres pro duchovní hudbu, ale také uvedení kaplanů do velkých továren přístavního města. Siri však neztrácel ze zřetele ani dění uvnitř univerzální církve a podnikl mnoho zahraničních cest: navštívil Senegal, Venezuelu, Irsko, Francii, Španělsko, Turecko, Rakousko, i země tehdejšího „Východního bloku“, z nichž několikrát Polsko, Německo, Československo a dokonce i Sovětský svaz.

V pevném přesvědčení, že nejsou slučitelné s křesťanstvím, Siri vystupoval otevřeně proti všem ideologiím - nejprve proti fašismu, později proti komunismu. Bez obav dokázal kritizovat účast komunistů ve vládě a připomínal, jaké důsledky nastanou pro společnost.

Po dosažení 75 let věku požádal papeže - podle ustanovení Kodexu církevního práva - o rezignaci, avšak Jan Pavel II. jej ponechal ve funkci až do července 1987.

Giuseppe Siri zemřel v Janově 2. května 1989, několik dnů před svými 83. narozeninami, a byl pohřben v katedrále sv. Vavřince.

Štěstí bez Boha? Můžeme dosáhnout opravdového štěstí, nebudeme-li brát na zřetel Boha?

Zkušenost ukazuje, že uspokojování materiálních tužeb a žádostí člověka šťastným ne učiní. Jedinou radostí, která naplní lidské srdce, je skutečně pouze ta, která pochází

od Boha. Potřebujeme totiž radost nekonečnou. Pak ani každodenní starosti, ani životní těžkosti nedokáží odebrat radost, která se rodí z přátelství s Bohem.

(Z knihy „Na minutu s Benediktem XVI., O víře, naději a lásce“ kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství v Kostelním Vydří.)